

MC
111.658

Dr. Anders

RAKÉTA
12.

NE FÉLJ
AZ ÉLETTŐL!

FEJEZETEK EGY ORVOS ÉLETÉBŐL

MC M. 658

1997

Alexa Alexandra

NE FÉLJ AZ ÉLETTŐL!

– Mi történik itt? – kérdezte, azaz inkább ordította a segédorvos, dr. Gelder, amint feltépte az ajtót.

Már a lépcsőn felfelé jövet meghalotta a rádió bömbölését, s ahogy belépett, hevesen vitatkozó csoport közepében találta magát, akik egy futballmeccs eredményén veszekedtek.

– Falábúak! Csupa falábú van ebben a csapatban, semmi más! – kiabált egy kövér beteg, s közben vadul hádonászott bekötözött karjával egy sápadt emberke orra előtt, aki párnájához lapulva, félénken pislogott a csapkodó karra, mintha attól tartana, hogy még megtalálja ütni.

– Nem bolondokházában vagyunk, uraim! – mondta hangosan a segédorvos, hogy a nagy zsvajban is meghallják a hangját.

A kis ember ágyánál álló izgatott betegek azonnal elhallgattak, még a vörös képű kövér is visszahúzódott.

Dr. Rolf Gelder odalépett az éjjeli-szekrényen álló rádióhoz, és kikapcsolta.

Ebben a pillanatban vette csak észre, hogy a negyedik ágyban is van egy beteg, aki nem vett részt az előbbi parázs vitában, s az ágya mellett egy orvosnő áll.

A segédorvos összeráncolta a szemöldökét. Már a nyelve hegyén volt egy megjegyzés, de lenyelte, és inkább a kis emberhez fordult:

– Nemsokára röntgenre viszik, Schwartz úr. Remélem, éber maradt ennyi várakozás ellenére is. Közbejött néhány sürgős eset.

– Teljesen friss vagyok, doktor úr.

Az orvos bólintott.

– A rádiót pedig legközelebb ne bömböltessék, uraim. Mások is vannak itt a klinikán önökön kívül, és órájuk is tekintettel kell lenniük.

Két beteg, aki nem ebben a szobá-

ban feküdt, közben csöndesen távozott, a többiek bólogattak, de a segédorvos már ismerte őket, ezért még gyorsan hozzáfűzte:

– Ha ez még egyszer előfordul, a házirend értelmében elviszem innen a rádiót, és csak a távozásukkor kapják vissza.

Mielőtt kiment volna, visszanézett a negyedik ágy mellett álló orvosnőre.

– Sokáig tart még a vizsgálat, kolléganő?

– Azonnal készen vagyok – írt sietősen tovább a fiatal lány, aztán feljegyezte a választ utolsó kérdésére, fogta a vérnyomásmérőt, és kiment az ajtón, amelyet a segédorvos kinyitott előtte.

– Vizszontlátásra – szólta vissza.

A betegek tetszéssel néztek utána. A lány a friss, fiatal arcát keretező szigorú frizura ellenére is csinos volt. Világoszőke haját szorosán lesimította, és egy apró csattal tűzte össze. Nagy, tiszta kék szeme boldogan és várakozással telve nézett a világba. Keményített fehér köpenye bő szabása ellenére is sejteni engedte karcsú alakját és formás lábait.

A fiatalkorból lassan kifelé haladó, a világba sokkal kevesebb várakozással és kedvvel tekintő segédorvosra azonban nem gyakorolt nagy hatást a női vonzeró.

Homlokát ráncolva szólalt meg, s közben alig vetett egy pillantást kolléganőjére.

– Rá kellett volna szólnia az embe-

rekre, hogy rendesebben viselkedjenek. Az egész osztályon hallani lehetett a lármázásukat. Ez így nem megy! Hogy akar így helytállni? A határozott fellépés fél siker, kedvesem.

A lány jegyzeteivel sűrűn teleírt füzet felé nyúlt.

– Nem csoda, hogy olyan sokáig tartott a vizsgálat. A világon mindent fölírt! – olvasott bele. – Túl sok időt elvesztegetett, egy anamnézissel gyorsabban kell végezni, különben estig elüldögélne az új betegek mellett. Igyekezzen, kolléganő, itt is és a nőgyógyászaton is.

A várakozásteli, barátságos kifejezés eltűnt a lány tekintetéből.

– Kórtörténetek, mindig csak kórtörténetek! Mikor adnak nekem végre valami rendes munkát?

– Jóságos ég! Az magának semmi, hogy holnap a főorvosnak fog asszisztálni?

– Hogyne, tartani a kampót, amíg görcsöt nem kap a kezem! – vágta rá keszerűen az orvosnő.

– A tanulóéveken mindenkinek át kell esnie! Remélem, a főorvosnak nem mond ilyeneket, nem mintha nem szeretné a becsvágyó embereket.

– Nem tudna csak egyetlen jó szót is szólni az érdekemben? – nézett rá könyörögve a doktornő.

– Nem hagyta, hogy befejezzem. A főorvos nem zárkózik el tőle, hogy magának további feladatokat adjon, ha már erre vágyik, de az ma még kocká-

zatos lenne. Foglalkozzon egyelőre csak a felvételekkel, és segédkezzen a műtőben, nemsokára már varrhat is.

– Nagyon izgalmas, mondhatom – mormolta Claudia Pahlen, miközben leadta jegyzeteit az orvosnak, és bement a nővérszobába. Gépelni szeretett volna, de az írógépre az osztályos nővérnek is szüksége volt.

– Az orvosi szoba gépe elromlott, most hová menjek? – kérdezte a fiatal orvosnő.

– Éppen kávéfőztem, nem inna addig egy csészével? A doktor úr azt üzeni, hogy a főnök 11-kor kezdi a vizitet.

– Köszönöm.

A orvosnő megitta a felkínált csésze kávéfőzöttét, aztán újra a frissen felvett beteg-gekhez indult, hogy elkészüljön a munkával még a vizit előtt.

Dr. Anders, az Erdei Klinika főorvosa percre pontosan 11 órakor jelent meg néhány kísérijével az osztályon. Claudia Pahlen, aki éppen egy újabb írógépén kopogott, fölállt.

Dr. Anders mosolyogva üdvözölte a fiatal orvosnőt, anélkül hogy közben félbeszakította volna beszélgetését feleségével, a belgyógyász Katjával.

Egy fiatal betegről beszélgettek, akit szívinfarktus gyanújával szállítottak be, de infarktus helyett vakbélgyulladás állapotot állapítottak meg nála.

– Megnézem – ígérte dr. Anders, mielőtt beléptek volna az első körtembe, s máris egy másik, frissen műtött beteg állapotáról érdeklődött.

– Már jobban van – lépett elő Claudia Pahlen az osztályos orvos intésére. – Nincsenek szövődmények. Óhajtja megnézni?

– Szeretném.

Dr. Anders várakozott, amíg szabaddá tették a vágást, s közben a kórlapra írt legutolsó feljegyzéseket olvastatta. – Szeretném, ha még egyszer kálium- és kalcium-ellenőrzést csinálnának. Infúziót kap még a beteg?

– Ma evett egy kevés zabpelyhet – válaszolta a főnővér, és az osztályos orvos elmagyarázta, hogy szeretné elkezdni a szilárd ételek adagolását.

Anders doktor ránézett a vöröslő, de teljesen tiszta hegre, aztán bólintott: – Rendben.

– Hogy érzi magát, Müller úr? Javul a közérzete, ugye?

– Hála Istennek, doktor úr – felelte a sápadt beteg. – Már nincsenek fájdalmaim, csak örökké fáradtnak, kimerültnek érzem magam.

A főorvos váltott néhány szót az erősítőszerek alkalmazásáról az osztályos orvossal, aztán továbblépett a következő ágyhoz.

Elhúzódott a vizit, Claudia Pahlen boldog volt, amikor végre befejeződött, és ő nekiláthatott, hogy befejezze a kórtörténetek leírását. Sietnie kellett, mert még sok dolga volt. Infúziókat bekötni, diétákat összeállítani, műtét előtt álló betegeknek az operációt elmagyarázni.

Ezután még segédkeznie kellett néhány kisebb beavatkozásnál a műtőasz-

talnál, és csak este jutott ideje egy csésze kávéra.

Leült az orvosi szoba asztalához, és lábát kinyújtva lazított egy kicsit. Ma este ő volt az ügyeletes.

Az osztályon szétosztották a vacsorát a betegeknek, aztán a nővérek is leültek enni.

Az éjszakai előkészületek csak egy fél órával később kezdődhettek el, addig egymás után érkeztek a szobába az orvosok, hogy fehér köpenyüket utcai ruhájukra cserélve hazainduljanak. Az éjszakai ügyelet kezdete előtt Claudiának már egy szabad perce sem maradt.

– Viszontlátásra! Jó éjszakát!

Claudia Pahlen fölállt, simára húzokodta magán a fehér köpenyt, kezét mosott, és tüzetesen megvizsgálta magát a tükörben, mielőtt elhagyta volna a szobát.

A folyosó üres volt. A látogatók ilyenkor már rég elmentek, és az ápolószemélyzetből sem mutatkozott senki.

Ha most történne valami, nekem kellene döntenem – gondolta Pahlen doktornő, miközben az ablakból figyelte, ahogy a főorvos autója kikanyarodik az út felé. Dr. Büttner, a másik sebész is elhajtott. – Rajtam kívül senki nincs már itt. Természetesen most sem történik majd semmi, ahogy eddig sem történt soha. Tudják ők pontosan, hogy nem hagynak rám igazi felelősséget.

Valahol megszólalt egy csengő, egy ajtó fölött kigyulladt a lámpa. A nővér-szobából elősietett egy tanuló nővér,

odafutott az ajtóhoz, bement, és a lámpa kisvártatva ismét kialudt.

Claudia Pahlen egy pillantást vetett a hall felé is. Ott sem látott egy lelket sem, a kis kioszk is zárva volt, csak a kapus üldögélt afülkéjében.

Claudia megfordult, és eldöntötte magában, hogy átmegy a női osztályra megnézni egy új beteget, akit alhasi fájdalmakkal hoztak be. Claudia nem értett egyet a kezelőorvos diagnózisával, és mivel tudta, hogy a főorvos maga is megvizsgálta már a beteget, kíváncsi volt dr. Anders véleményére, hátha egyezik az övével. Habár biztos volt a maga igazában, jól jött volna a megerősítés.

Már a lépcsőfordulónál járt, amikor végre egyszer valóban történt valami!

A szirénahang egyre közeledett, a bejárat előtt mentőautó fékezett. Két mentőtiszt már gurította is ki sietve a hordágyat a felvételhez. Sápadt aszszony követte őket.

Claudiát nem kellett hívni, indult magától is. Várakozással teli izgalommal sietett, s éppen szembetalálkozott a nővérral, akit érte küldtek.

– Hallottam, hogy ön az ügyeletes, doktornő! – A nővér egy papírt húzott elő. – Itt van a beutaló. A háziorvos akut appendicitisz gyanújával küldte be.

Amíg a másik ügyeletes orvos megvizsgálta a beteget, Claudia átfutotta az írást. Hasi fájdalmak, a vakbélgyulladás minden tünete fel volt tüntetve rajta. Nem kizárt a perforáció veszélye, írta a háziorvos.

Claudia az ágyhoz lépett.

– Megműtik? – kérdezte a kolléga.

Claudia bólintott.

– Van még bent sebész? – folytatta az orvos, és Claudia tagadó mozdulataira így folytatta: – Akkor azonnal be kell hívni a főorvost vagy Büttner doktort.

A nővér már tárcsázott is, halkán beszélt a kagylóba, azután letette, és a két orvos felé fordult.

– A főorvos nincs otthon, vendégségbe ment, de a házvezetőnő nem tudja, hová, Anders doktornő pedig a kisfiúval ment el valahová nemrég. Megpróbálom elérni Büttner doktort.

Amíg váraoztak, Claudia is megvizsgálta a beteget. Az arca sötét volt, a homlokán és az arcán veríték gyöngyözött. Az oldalán feküdt, föl húzott térdekkal. Ha hozzáértek, felkiáltott a fájdalomtól.

– Dr. Büttner nem veszi fel – szólalt meg a nővér. – Negyedóra múlva ismét megpróbálom.

– Szép kis helyzet – nézett Claudiára fiatal kollégája.

A lány már a telefonálgatás alatt is alig kapott levegőt. Amilyen peches, nemsokára úgyis itt lesz az egyik sebész, és eldönti, mit tegyenek. Csak-hogy ezúttal nem így történt. Ebben a pillanatban rajta kívül senki más nem volt elérhető.

– Nem várhatunk tovább! – jelentette ki.

Érezte, hogy valaki vizsgálódva, kicsit kételkedve nézi.

– Maga akarja megműteni? – kérdezte a fiatal orvos.

Nem azt kérdezte, hogy meg tudja-e műteni, a hangja mégis elárulta, hogy erre gondolt, s Claudia elpirult.

– Igen! – mondta határozottan. – Muszáj! Nézzen rá!

Nem, itt tényleg nem lehet tovább várni. Ha a begyulladt vakbél perforálódik, a következmények beláthatatlannak.

Annyi műtétnél asszisztált már egyébként is, hogy egy vakbéloperációt biztonsággal elvégez. Ha nem így lenne, nem osztották volna be ügyeletessnek. Ha nem bíznának benne, nem hagynák ilyen helyzetben.

– Igaza van, kollegina – szólott az orvos rövid habozás után. – Értésítsük a műtőscapatot.

– Persze azért közben meg kell próbálni elérni a főnököt vagy Büttner doktort. Nővér, hívja össze a műtőszemélyzetet!

– Először is beinjekciózom a beteget – mondta Claudia. – Legalább addig se kínlódjon. Ó, már itt is van a tű, köszönöm.

A beteg hálásan nézett föl rá, még egy apró mosolyhoz is összeszedte az erejét.

– Vértvizsgálatot kell csinálni – mondta az orvosnő, miután beadta az injekciót.

– A labor készen áll.

Peter Braunt, az ügyeletes laboránst már felhívta a mindenre gondoló nővér, és a férfi azonnal jött is. Gyorsan

vért vett a betegtől, akit már toltak is a röntgen felé.

Addig kint Claudia a beteg feleségével beszélt. Több kérdése is volt, s ezeket a betegnek nem tehette fel. Előzmények, régebbi betegségek és műtétek, gyógyszerek – Claudianak mindenről tudnia kellett.

*

Az asszonyt meghatotta a fiatal orvosnő lelkiismeretessége és barátságos hangja. Később mindenkinek mesélte, hogy ilyesmivel még soha nem találkozott.

– Olyan volt, mintha egyenesen örült volna nekünk a doktornő! Vicces, ugye? Az orvosok mindig olyan savanyúak, ha az ember alkalmatlan időben betegszik meg.

Az asszony nem is gondolhatta, hogy férje vakbélgyulladásra Claudia számára valószínű ajándékot jelentett azon az estén, s persze azt sem, hogy a fiatal orvosnő még soha nem operált egyedül. Ha tudta volna, valószínűleg alábbhagyott volna a lelkesedése.

Claudia már a kezét mosta, mire mindenki összegyűlt a műtőben. Gondolatban végigfutotta az összes vakbélműtétet, amelyeknél eddig asszisztált, a könnyű rutinműtétektől kezdve a legnehezebb esetekig. Minden fogás, minden mozdulat a fejében volt. Ha valaki sebész akar lenni, a vakbélműtét az egyik első dolog, amit – ha a lelegején csak elméletben is – megtanul.

Gerdes, a fiatal ápoló, és a műtősnő összenézett, hallva halk mormolását.

Az ápoló halkán megszólalt:

– Vajon meg tudja csinálni egyedül?

– Látod, hogy nem fél!

– Muszáj megcsinálni?

– Végül is hónapok óta sebészettel foglalkozik, már Frankfurtban is ezt csinálta. Jövőre leteszi a szakvizsgát, hallottam az osztályon. Nem ez lesz az első vakbélműtétje.

– Remélem is!

– Doktornő, a beteg az előkészítőben van! – jött be egy nővér.

Claudia steril köpenybe bújt, föltette szája elé a maszkot, betakarta a haját, és követte a nővért.

A beteg mellett egy fiatalember ült, Bernd Schreiber, az altatóorvosnő asszisztense.

– Minden rendben – nézett föl, még mielőtt Claudia bármit kérdezhetett volna. – A labor megcsinálta a teszteket, az eredmény kielégítő, a kalcium kicsit kevés, de kiegyenlíthetjük. A mellkasfelvétel is rendben van.

– Készen állunk – jelezte a műtősnő.

A páciens hordágyon begurították a műtőbe, és az asztalra fektették. Az ápolók már letisztították, fertőtlenítették a műtési felületet, letakarták a beteget steril kendővel, s az altatóorvos munkához látott.

Claudia belépett a hatalmas műtőlámpa éles fénykörébe. Ott állt azon a helyen, ahol mindig állni szeretett

volna. A nagy, döntő pillanat elérkezett. Kezdhetjük.

*

Egész testét ellepte a veríték, holott a műtőben kellemesen hűvös volt. A szíve hevesen vert, küszködött a magárahagyottság érzésével. Minden másképpen volt, mint elképzelte.

Elveszítette az önuralmát, mintha mindent elfelejtett volna, amit tanult. A feje üres lett, teljesen üres! A has fölé hajolt, és nem tudta, mit kell tennie. A kezében tartott szike látványa hirtelen félelemmel töltötte el. Hol vannak a tájékozódási pontok? Uramisten, csak emlékezne rájuk.

Később úgy hitte, hosszú percekig tétovázott, teljesen elveszítette az időérzékét, aztán hirtelen eszébe jutott, hol kell kezdenie. Végigfutott rajta a megkönnyebbülés. Mintha kirajzolták volna előtte a vonalat, biztos kézzel ejtette meg a vágást.

Klara nővér felszólítás nélkül is azonnal törölni kezdte a vért, a műtősnő csipeszt nyújtott oda.

Claudia rájuk pillantott, de a maszk mögött nem láthatta az arcukat. Mindenesetre ugyanolyan nyugodtan figyelték a műtőasztalt, mint máskor.

Semmit nem vettek észre – gondolta Claudia, és már-már megkönnyebbülten felsóhajtott, aztán mégsem tette. Még nagyon messze van a befejezéstől. A keze forró és nedves volt a kesztyűben, nem mozgott rendesen. Mintha elvarázsolták volna, megdermedt.

Mindent tudott. Először az izom. Tisztán eszébe jutott minden, amit az oktatáson mutatott a gyakorlott sebész. Csakhogy a valóságban minden összehasonlíthatatlanul nehezebb volt, s ami mindennél nehezebb: megtalálni a vakbelet!

Biztosan abnormálisan fekszik – mondta magában Claudia, amikor a normális helyén nem találta meg. Tovább kereste, de nem találta. Pedig a férfinak még megvan a vakbele, az biztos!

Most is, mint az operáció elején, kiverte a veríték, s ehhez most már a kitörni készülő pánik érzése is járult, olyan félelem, amelyet még soha életében nem érzett.

Édes Istenem, csak most segíts, fohászodott magában kétségbeesetten.

*

Az altatóorvos felemelkedett, és kérdőn pillantott rá a kis függöny mögül. Az asztalnál semmi nem történt.

Az altatóorvos újra ellenőrizte a kijelzett értékeket. A műtét elhúzódik, de vajon miért? Nyugalanság érződött az asztal körül. A műtősnő összehúzta a szemöldökét. Már készenlétben tartotta a következő műszert.

Ez volt az a pillanat, amikor Claudia azt kívánta, bárcsak el sem kezdte volna az egészet soha, soha!

És ekkor megjelent a segítség, dr. Anders személyében.

A fiatal orvosnő kis híján könnyekben tört ki, amikor meghallotta a nyugodt hangot.

– Majd én folytatom, kolléganő.

Hirtelen újra egyszerű lett minden.

A vakbél pontosan ott volt, ahol lennie kellett, a főorvosnak csak meg kellett fognia, és már vághatta is.

– No, ennek éppen ideje volt – mondta a sebész, fölpillantva kolléganőjére, aki – mint eddig is – csak asszisztense volt a műtétnél. Az egyetlen változás csak annyi volt, hogy Claudia már nem gondolta magában, hogy miért nem szabad neki operálnia.

A vakbelet eltávolították, lehetett összevarrni a hasfalat.

Miután az orvosok meggyőződtek róla, hogy a beteg állapota megfelelő, elhagyták a műtőt. Az operáció ezúttal tovább tartott, mint általában.

Claudia Pahlen legszívesebben magán tartotta volna még a száját takaró maszkot, de végül mégiscsak le kellett vennie, s az arca ezzel láthatóvá vált. Rettegve emelte tekintetét a magas termetű főorvosra.

Anders doktor azonban mosolygott.

Claudia szája széle remegni kezdett, nem sok hiányzott, hogy kitörjön belőle a sírás, a megkönnyebbülés és az öröm könnyei.

Anders doktor jólelkűen mosolygva nézett vissza rá.

– Ennyire rossz volt, kolléganő?

– Borzalmas! – vágta rá Claudia, és a mosdó fölé hajolva hideg vízzel próbálta lehűteni lángoló arcát.

– Soha nem gondoltam volna – folytatta száritkozás közben –, hogy ennyire szörnyű lehet!

– Most már érti, miért kell sokáig asszisztálnia a műtőben? – kérdezte barátságosan a főorvos.

– Istenem, hát persze hogy értem. Nagyon buta voltam. Maga tudta, hogy semmit sem tudok.

– Nana, azért nem kell mindjárt kétségbeesni. Szó sincs róla, hogy maga semmit se tudna. Sőt, maga tehetséges, különben itt sem tartottam volna a próbaideje lejárta után.

– Csak vigasztalni akar – tiltakozott a lány.

– Figyeljen ide, Claudia, ugye szólíthatom így? Nos, Claudia, mi mind, érti, kivétel nélkül mindannyian ugyanilyenek voltunk, amikor először álltunk ott egyedül. Az ember azt se tudja, mihez nyúljon, mit csináljon, pedig tudná, ha nem töltené el félelemmel a felelősség terhe. Előtte minden könnyű volt, voltak ott mások is, tapasztalt sebészek, akik szükség esetén kisegítettek. Nekünk semmi bajunk nem történhetett, no és persze mindezekelőtt a beteg is biztonságban volt. És akkor hirtelen megváltozik minden, az ember úgy érzi, nem tud semmit. Legszívesebben elfutna – most már maga is ismeri ezt az érzést.

Claudia csak állt, és képtelen volt levenni a szemét főnökéről. Igen, pontosan ezt érezte az előbb. A főorvos mindent tudott, és ezt csak azért tudhatta, mert egykor ő maga is átélte ugyanezt.

A lány szeme könnybe lábadt.

– A mai esetnél sürgős volt a beavat-

kozás. Ha engem nem sikerül elérni, magának kellett volna befejeznie. Ügyeletesnek csak akkor teszünk meg valakit, amikor már felnőtt az ilyen feladatokhoz – folytatta a főorvos.

Claudia reménykedve, de még kissé hitetlenül kérdezte:

– Komolyan mondja, főorvos úr?

– Természetesen. Különben Büttner doktor és én nem hagytuk volna egyedül ügyelni magát. Egyébként telefonáltam, de maga akkor még nem volt bent a műtőben. Jöttem, amilyen gyorsan csak lehetett. Büttner doktor is telefonált közben.

– Igazuk volt – suttozta megadón a lány. – Tulajdonképpen én is tudtam, hogy azért elérhetőek lesznek, ha történik valami. Várhattam volna még egy negyedórát. – Elpirult, és lehajtotta a fejét.

– Igen, a saját érdekében várhatott volna még – felelte változatlanul barátságosan a főorvos. – Csakhogy ez sürgős eset volt. Be tudta volna fejezni egyedül is a műtétet, persze kicsit tovább tartott volna. Nemsokára már mindig egyedül fog operálni, kezdetben persze az én felügyeletem alatt. Olyan is előfordult már, hogy egy kezdő orvosnak két órába telt egy vakbél eltávolítása. Hosszú idő, de abban a helyzetben nem volt más választása, és szerencsére sikerült minden. De most már zárjuk le a témát!

– Köszönöm – mondta a lány elhalványuló hangon, mivel közben a nővérek is bejöttek. – Köszönöm, főorvos úr!

Ezt soha nem fogja elfelejteni, ebben Claudia biztos volt. Dr. Anders a legcsodálatosabb orvos, és ha bárki egyetlen rossz szót szólna rá, Claudia úgy érezné, mintha őt magát bántották volna.

★

– Fekete napunk van – nyögött fel az altatóorvosnő, lerogyva egy székre. – Ma csupa szörnyűséget látunk. Most hoztak be egy balesetes beteget, szinte az egész kezét vissza kellett varrni, percekkel belül beérkezik egy másik sérült, autóbalesete volt, megrepedt a lépe. A többi esetről már nem is beszélek. Jaj, kaphatnék egy csésze kávé? – Doris von Ringsdorff behunyta fáradtságtól sajgó szemét. Az aneszteziológia osztályos nővére már hozta is a kávé, az asszisztens pedig, aki Claudia Pahlennel konzultált az intenzív osztály egyik betegéről, megígérte, hogy amint befejezték, visszamegy a műtőbe, és mindent előkészít a következő operációhoz.

– Legalább egyszer igya meg nyugodtan a kávéját, von Ringsdorff doktornő! Mi pedig – fordult ismét Claudiához – délután még visszatérünk az esetre, ha magának is megfelel.

Von Ringsdorff asszony kinyitotta a szemét, mert az ajtóból valaki a főorvos után érdeklődött.

– Maga az, Anders doktornő? Nem, a férje nincs itt, fölment az irodájába utánanézni valaminek.

Katja Anders mosolyogva biccentett, és kiment.

– Ma nincs dolga a műtőben? – fordult Claudiához az aneszteziológusnő.

– Ügyeletes voltam az éjszaka, mostanáig meg az új betegekkel foglalkoztam. Az anyagaimat inkább magammal viszem, mielőtt eltűnnek valahol.

– Érdekes számunkra a betegek?

– Szívinfarktus gyanújával hozták be a belgyógyászatra, de kiderült, hogy epeköve van és sürgősen műteni kell, az infarktus viszont vaklárma volt.

– Jó, még ma megnézem a beteget. Hagyjon csak itt mindent nyugodtan.

Megcsörrent a telefon, és ugyanebben a pillanatban az ajtó is kinyílt, ám ezúttal sem a várva várt kávé, hanem ismét Katja Anders érkezett.

Von Ringsdorff doktornőt sürgősen hívták a műtőbe, Katja Anders pedig Claudiához fordult:

– A férjem megint nem ér rá, arra kért, kérdezzem meg, tudna-e foglalkozni még két beteggel. Meg kellene állapodni velük egy időpontban. Lenne olyan kedves és megtenné? Új betegek.

– Nagyon szívesen – biztosította Claudia Pahlen. Katja elmosolyodott, annyira látszott az öröm a fiatal orvosnőn.

– Kiról van szó?

– Sajnos nem tudom.

Claudia gondosan kifésülte hajtincseit a homlokából, új, friss köpenyt vett föl, és a főorvos irodájába sietett. Az előszobában a titkárnővel, Veronika Baierral találkozott.

– Merre találom a pácienseket, a váróban vannak? – kérdezte izgatottan Claudia. – Ismeri őket?

A titkárnő egy kitöltetlen kartont nyújtott feléje, amelyre eddig csak egy nevet és egy címet írtak fel.

– Csak egy beteggel kell foglalkoznia, a másik nem sürgős eset, új időpontot adtam neki, de ez a beteg szeretne beszélni önnel.

Claudia kis csalódást érzett, de hamar megvigasztalódott, hiszen egy beteg azért megmaradt neki. Átvette a kartont, s közben megkérdezte:

– Milyen panaszai vannak ennek a... Blacher úrnak?

– Blacher úr semmit nem árult el nekünk, még a korát és a foglalkozását sem – nézett fel sokatmondó pillantással a titkárnő.

Claudia ettől elbizonytalanodott. Azt jelentette volna ez a pillantás, hogy az új beteg valami egészen egyedülálló eset? Nem kérdezett tovább, inkább belépett a főorvos dolgozószobájába.

Amikor benyitott, egy magas, karcú, sötét hajú férfi fordult vissza az ablaktól.

– Végre! – mondta, és hangja türelmetlenségről árulkodott. – Pontosan a megadott időpontban érkeztem! Nem tudják betartani a klinikán a menetrendet?

– Közbejött néhány operáció – védekezett Claudia. – Kérem, jöjjön velem.

A sötét hajú férfi, akin közelről már látszott, hogy a halántékánál ősz szálak

is vegyültek a hajába, harmincas évei vége felé járhatott. Szürke szemének pillantása kemény volt és kutató. Általában orvosok szoktak így nézni a betegekre, nem pedig fordítva. Az orvosnőben enyhe zavart ébresztett ez a pillantás. Hellyel kínálta a beteget, ő maga pedig leült a főorvos asztala mögé.

– Az adatai még nem pontosan szerepelnek nálunk. Megkérdezhetem, mikor született és mi a foglalkozása?

Tulajdonképpen semmi különösre nem gondolt, amikor ezt kérdezte. Az ilyen adatokat is fel szokták venni, s ezt a betegek is tudták, mindenki habozás nélkül válaszolt, ez a férfi azonban nem, és Claudia azonnal megértette, mit jelentett az előbb Veronika Baier pillantása.

– Szóval maga is kezdi – mondta a férfi. – Mit szólna hozzá, ha teljesen hamis adatokat adnék meg magának? Szerintem térjünk inkább a lényegre, nincs sok időm. Először az orvos nem jön időben, aztán megjelenik helyette maga, és felteszi ugyanazokat a kérdéseket, amiket már az előbb is megkérdeztek tőlem!

Claudiának ritkán volt dolga ilyen beteggel. Az ismeretlen férfi fellépése kizökkentette a nyugalmából. Az ajka megremegett, kétségbeesetten törte a fejét, hogyan tehetné föl a kérdéseket, a férfi azonban nem várt, hanem rögtön előadta, miért jött.

– Fájdalomcsillapító tablettára van szükségem, idegi eredetű gyomorpanaszok miatt. Fölírtam, milyen tablettá-

kat szedtem eddig, de meg kell mondanom, nem használtak valami sokat.

Papírt vett elő. Claudia csak most vette észre, hogy a férfi kesztyűben van. Amikor belépett, nem fogott kezét vele, hiszen a férfi azonnal méltatlankodni kezdett. Most jutott eszébe, hogy ő sem mutatkozott be.

Zavartan, amiért erről megfeledkezett, megmondta a nevét.

– Az előbb nem ismerkedtünk meg egymással rendesen. Dr. Pahlen vagyok.

A férfi tekintete mintha enyhe meglepetést sugárzott volna, s ez csak növelte Claudia bizonytalanságát. Az arca égni kezdett, s inkább belemélyedt az iratokba.

– Ezek azért erős gyógyszerek – szólalt meg habozva, amikor újra fölpillantott.

A páciensnek megrezzent az arca. Barna volt a bőre, de a barnaság alatt mintha elsápadt volna. Claudia fájdalommas vonást fedezett fel a szája körül. Most először érezte magát orvosnak, s megkérdezte, ki írta föl ezeket a szereket.

– Egy hamburgi orvos – válaszolta röviden a férfi.

– Ha ön ezeket mind szedte, ez azt jelenti, hogy hosszú ideje áll kezelés alatt. Ki az orvosa Bergesfeldenben?

– Nincs orvosom. Vagyis elmentem egy bizonyos Metzler doktorhoz, de nem tetszettek a módszerei. De hogy jön ez ide? Én azt kérem, írjon föl nekem valami tényleg erős szert.

Bár azt mondta, „kérem”, mégis parancsnak hangzott, ezúttal azonban Claudia nem hagyta magát.

– Ahhoz többet kellene tudnom a panaszairól. Miben nyilvánulnak meg?

– Fájdalmaim vannak.

– Étkezés előtt vagy után szokta érezni?

– Főleg napközben.

– Szédülés, hányás?

Claudia teljesen szokványos kérdéseket tett fel, de a férfi egy kézmozdulattal elutasította a válaszadást.

– Kérem, maradjunk a lényegnél! – A hangja türelmetlenül csengett. – Adjon egy receptet, én pedig végre elmehetek.

– Csakhogy ahhoz előbb meg kell vizsgálnom! – tiltakozott a lány.

A férfi legyintett.

– Minek? Majd azt mondjuk, hogy megvizsgált.

– Blacher úr, én látatlanban semmilyen gyógyszert nem írhatok föl magának. Először fel kell állítanom a diagnózist. A cél az, hogy meggyógyuljon, nem igaz?

– Nem vagyok beteg! Ideges gyomorfájásom van, sok emberrel előfordul.

A helyzet kilátástalan volt. Ezzel az emberrel soha nem jut dűlőre. Claudia mégis tovább próbálkozott.

– Nem engedi, hogy alaposan megvizsgáljam?

– Fölöslegesnek tartom, tiszta időpocsékolás!

– És nem szeretne beszélni Anders doktor úrral?

Manfred Blacher szája megmozdult, de mosoly nem lett belőle.

– Miért kérdezném meg őt is azután, hogy magával már beszéltem? Most pedig utoljára kérem, hogy...

– Bocsásson meg, amiért félbeszakítottam, de azt hiszem, nem értett meg! Én feltétlenül és sürgősen szükségesnek tartok egy alapos vizsgálatot. Ha az eddig szedett gyógyszerek nem segítettek és napközben erős fájdalmat érez, nagyon valószínű, hogy gyomorfekélye van. Meg kell vizsgálnom. Sőt, a legjobb az lenne, ha néhány napra befeküdne hozzánk.

– Te jó Isten! – állt föl homlokát ráncolva Blacher. – Már csak ez hiányzott! Rögtön gondolhattam volna, hogy mindenkit bent akarnak tartani! Éppen elégszer megvizsgáltak már, úgyhogy itt nincs is több dolgom! Jó napot!

Mielőtt a fiatal orvosnő szóhoz juthatott volna, már ki is ment a szobából. Claudia rémülten kiáltott utána, de a férfi nem jött vissza.

Fejcsóválva ült le megint, és néhány rövid feljegyzést írt a kartonra, aztán hátradőlt a fotelban, és tanácstalanul bámult maga elé. Még akkor is ott ült, amikor Anders doktor belépett és a mosdóhoz ment, hogy kezet mosson.

– Üdvözlöm, kolléganő – mondta jókedvűen, de aztán csodálkozva húzta fel a szemöldökét. – Miért vag ilyen

arcot? Történt valami? Persze, ellátott helyettem két beteget. Milyenek voltak?

Az orvosnő elpirult zavarában, és a fotel karfájába kapaszkodva fölállt.

– Nem voltam éppen sikeres. Egyébként csak egy beteg volt itt, egy Manfred Blacher nevű a Waldweg 30-ból – nézett kérdően a főorvosra.

– Nem ismerem, sose hallottam róla – nyúlt a törülköző után Robert Anders. – Waldweg 30., várjon csak, ott régebben lakott egy betegem. Azóta meghalt, és a házat eladták. Ez a Blacher nemrégén lakhat ott. Mi a baja?

Claudia némán átnyújtotta a kartont, és dr. Anders érdeklődéssel olvasta.

– Gyomorfekélyre gyanakszik? – Még egyszer átfutotta az adatokat. – Egy kicsit erőltetettnek tűnik. Más egyebet nem sikerült megállapítani?

– Nem az én hibám volt! – tört ki Claudiából.

Részletesen elmesélte, mi történt.

A főorvos mosolygott.

– Kemény dió. Sem megvizsgálni, sem kikérdezni nem hagyja magát. Érdekes beteg. Mit írt föl neki?

– Természetesen semmit. Pedig beteg, az egyértelmű. Fájdalomcsillapítót felírni nem megoldás. A fájdalomra jó, de a fekély ellen nem használ.

– Kitűnően járt el – dicsérte meg Anders doktor árnyalatnyi vidámsággal a hangjában. Claudia hálásan nézett vissza rá.

– Remélhetőleg visszajön, és hagyja magát megvizsgálni.

– Metzler – mondta elgondolkozva a főorvos. – Ez az ember nála is járt már. Rögtön odaszólok neki.

Dr. Anders kiszólt titkárnőjének, hogy hívja fel Metzler doktor rendelőjét. A hívás azonnal bejött. Metzler körorvos bosszúsan reagált Blacher nevére, és természetesen jól emlékezett rá.

– Nehéz ember, elutasított minden vizsgálatot. Egy enyhe szert írtam föl neki. Amikor visszajött és valami erősebbet kért, magához küldtem.

– Gyomorfekélyre gyanakszik?

– Ahogy mondja.

– Csodálom, hogy egyáltalán eljött hozzám. Nem árulta el véletlenül a hamburgi kezelőorvos nevét?

– Nem, még a nevét sem tudom.

Dr. Anders megköszönte a felvilágosítást, és elbúcsúzott.

– Dr. Metzlernél ugyanez történt – fordult Claudiához. – Ez az ember kereken elutasít mindenfajta vizsgálatot.

Csöngött a telefon, dr. Anderst elhívták.

– Elkísér? – kérdezte Claudia Pahlentől. – Egy tumort kell eltávolítanom, asszisztálhatna nekem, a vakbélműtétnél is bevált.

Claudia lángvörös lett, visszagondolva szereplésére. Tudta ugyan, hogy a férfi jól van, de súlyos felelősséget érzett érte.

Az új beteget pedig – legalábbis egy időre – elfelejtette.

*

A röntgenorvos kis csipeszekkel felvételeket akasztott a megvilágított táblára. A felvételeket nézve mikrofonba mondta diagnózisát, miközben a főorvos a röntgenasszisztenssel beszélgetett.

– A felvételek megerősítik a gyanúját – mondta az asszisztens. – A tüdő súlyosan károsodott. A beteg most szokott le a dohányzásról, legalábbis ezt mondja. Az ivást is abbahagyta a megnagyobbodott mája miatt.

Dr. Anders bólintott.

– Még egyszer előveszem ezt az esetet. Ha volt elég ereje abbahagyni a dohányzást, nem lesz gond az alkohollal sem. Az ő korában hálát adhat az Istennek.

Észrevette Claudia Pahlent, és rámosolygott.

– Engem keres, kollegina? Kezdhethük a műtétet?

– A felesége elégedett a beteg hölgygel. A szíve annyit javult, hogy nem lesz gond a műtétnél.

– Akkor kezdhethük.

– Szabadnapos vagyok – mondta Claudia kicsit csalódottan, mivel az idős hölgy operációja, egy lépeltávolítás, érdekesnek ígérkezett. – Fogorvoshoz kell mennem.

– És még itt van? Menjen el gyorsan, mielőtt még valakinek eszébe jut, hogy új munkát akasszon magára.

Kézfogással váltak el, s Katja Anders, aki kint találkozott Claudiával, szintén barátságosan búcsúzott tőle.

– Vizontlátásra. Ma már minden rendben lesz az osztályon. Mi szépet tervezett mára?

– Fogorvos, fodrász, azután evés. Tulajdonképpen úszni is szerettem volna egyet, de ilyen rossz időben inkább lemondok róla.

A tavaszt, bár a naptár szerint már beköszöntött, alig lehetett még észrevenni. Amikor Claudia kijött a fogorvos rendelőjéből, a nap kikukucskált ugyan a felhők mögül, de aztán gyorsan vissza is húzódott, mintha csak tévedésből nézett volna ki. De legalább az eső nem esett.

A fodrásznál meleg volt, és sok vendég. A sok illatszer szaga csípte Claudiá orrát, pedig a különböző szagokat már jól megszokta a szakmájában, de a parfümöket nem szerette. A hajmosás jólesett, és mikor végezetül a tükörbe pillantott, úgy találta, hogy jól néz ki.

– Miért nem hordja kibontva a haját, asszonyom? – érdeklődött a fodrász. – Ilyen szép hosszú szőke haját...

Pedig Claudia hordta kibontva is a haját, de csak szabad idejében, hiszen a klinikán a hosszú haj zavarta volna.

Némán állt föl, egyet sem vett meg az ajánlott kozmetikumok közül, fizetett, azután... hirtelen meglátta „a” beteget. A fodrászszület előtt haladt el éppen, és Claudia azonnal felismerte,

pedig csak egyszer találkozott vele, akkor is csak rövid időre.

Markáns profilja láttán Claudia apró szúrást érzett a szíve tájékán. Rájött, hogy tudat alatt kereste a férfit, nem is egyszer és nem is csak a klinikán, hanem séta közben is, vagy amikor a várost járta. Soha nem találkozott vele, de ma igen!

Mindjárt eltűnik a város déli forgatagában. Elindult a férfi mögött, aki nemsokára bement egy kis étterembe.

Claudia még soha nem járt itt, nagyon jó, de drága helynek számított. A férfi egy pincérrel beszélgetett, aki az egyik szabad asztalhoz vezette. A vékony fehér függönyön át nem látszott a tekintete, de Claudia látta, hogy a férfi gyomrára szorított kézzel ül le. A gyomor baj jellegzetes megnyilvánulása.

Miért nem hagyta magát megvizsgálni? Legalább miért nem jött vissza kicsit később?

Az orvosnő tévovázott. Eredetileg a piactéren akart enni valamit, az Arany Mórban, most azonban mégis e mellett a drága, ingyenceknek való hely mellett döntött, bár nem tudta, mit is vár tulajdonképpen. Azt sem tudta, felismeri-e őt egyáltalán a férfi.

Nem ismerte fel, vagy legalábbis úgy tett. Amikor Claudia belépett, a férfi csak egy pillanatra nézett fel, s közömbös, semmitmondó pillantást vetett rá. Még három asztal volt foglalt az öven kívül. Claudia szomszédos asztalt akart választani, de a rokonszenves főpincér odalépett hozzá.

– Elnézését kérem, asszonyom, de az az asztal foglalt. Egyedül étkezik vagy társasággal?

– Egyedül.

– Akkor talán ezt az asztalt ajánlanám.

Claudia két dolgot tehetett: elfogadja a mutatott helyet, vagy kimegy; hát inkább leült.

Asztala egy oszlop előtt állt, csak akkor látott ki mögüle, ha teljesen kicsavarodott, ráadásul az étlapon olvasható árak sem derítették jókedvre. Kiválasztott magának egy ételt, bort nem kért, helyette vizet, amire a főpincér fölfonta a szemöldökét.

Miközben a nem éppen rossz, de az árához képest nem is jó ételt fogyasztotta, megpillantotta kint az utcán dr. Anderst feleségével és kisfiával. Egy játékbolt felé tartottak, és rövidesen el is tűntek a bejárat mögött.

– Desszertet, hölgyem? – nyújtotta feléje a nyitott étlapot a pincér, de Claudia elhárította. Semmi mást nem kért. Nem érte el a célját, hogy Blacherrel együtt távozhasson. Lehet, hogy a férfi mégis fölismerte, amikor közelebbről látta?

Megfordult, és látta, hogy Blacher még a főételnél tart. Keveset evett, Claudia jól látta, a borból pedig alig kortyolgatott.

A férfi váratlanul a gyomrához kapott, s előregörnyedt, mint akit heves fájdalom gyötör. Anélkül, hogy kezét elvette volna a gyomráról, megpróbált bal kézzel egy tablettát vízben feloldá-

ni. A keze reszketett, látszott rajta, hogy szenved, és nehezen boldogul a gyógyszeres dobozzal. Végül két tablettát pottyant a félig telt pohárba, a férfi szinte mohón itta ki, majd rezzenéstelen arccal várta a gyógyszer hatását. A fájdalom még jobban kiült az arcára, mint mikor Claudia először találkozott vele.

A lány szíve hevesen dobogott, érezte, hogy kipirul az arca. Ezt nem lehet tovább nézni, állt fel, és Blacher asztalához lépett. A férfi kifejezéstelen tekintettel nézett föl rá, csak amikor már közvetlenül előtte állt, akkor látszott rajta, hogy ismerős számára a lány.

– Jó napot – szólította meg elfogódottan a fiatal orvosnő. Olyan hevesen dobogott a szíve az izgalomtól, hogy alig bírt megszólalni.

– Blacher úr, az Erdei Klinikán találkoztunk. Dr. Pahlen vagyok.

A férfi csak biccentett, jobb kezét a gyomrára szorítva. Mikor végre elvette onnan, akkor vette észre Claudia, hogy kesztyűt visel.

Most ismét hűvös és elutasító volt a férfi arca. Claudia hirtelen nem tudta, mit is akar ő itt egyáltalán. Néhány másodpercig tanácstalanul állt, szörnyű érzés volt, hogy a férfi egy szót sem szólt hozzá.

– Azt reméltem, illetve dr. Anders arra számított, hogy visszajön hozzánk, Blacher úr – kezdte végül elakadó lélegzettel.

A férfi szeme összehúzódott. Nyelt egyet, aztán a terítéke mellett fekvő

étlap után nyúlt, világosan jelezve, hogy a maga részéről befejezettnek tekintti az amúgy is egyoldalú beszélgetést.

A fiatal orvosnőnek az arcába szökött a vér. Most azonnal mennie kellene, hiszen a beteg elutasít minden segítséget és tanácsot, mégsem mozdult meg. Kezét az asztalra tette, előre hajolt, és felindultan, de keményen megszólalt.

– Blacher úr, önnek súlyos fájdalmai vannak, igaz? Mi, és ezen dr. Metzler is értem, aki dr. Andershez küldte magát, szóval mi azon a nézetten vagyunk mindannyian, hogy magának gyomorfekélye van, ami nagyon veszélyes. Ezzel nem lehet tréfálni, nem veheti félvállról a dolgot. Kérem, jöjjön be a klinikára egy alapos vizsgálatra!

A szürke szempár hideg pillantása beléfojtotta a szót. A fiatal orvosnő aggodalma semmi hatást nem tett a férfira, ez egyértelmű volt. Blacher némán elhúzta a száját, és az étlap fölé hajolt.

Claudia a kétségbeesés erejével kérdezte meg:

– Miért utasítja el ilyen mereven a gyógyulást? Miért szenved inkább, miért vállalja az egyre nagyobb fájdalmakat?

Most először látszott valami Manfred Blacheren. Sápadt, sovány arca kipirult, s a tekintete éles, metsző lett.

– Tulajdonképpen mit képzelsz, Pahlen doktornő? – kérdezte halkán, hi-

degen. – Nem veszi észre, hogy nem érdekelnek a tanácsai?

Claudia összeresztette, lassan fölegyenesedett, a vér az arcában lüktetett. Sértődötten nézett a férfitra. Nagyon fiatalnak és nagyon tanácsalannak tűnt ebben a percben. Manfred Blachernek azonban ez sem volt elegendő.

– Többet ne zaklasson – mondta, és végérvényesen belemerült az étlap tanulmányozásába.

A csinos lány megfordult. Vissza sem ment az asztalához, hanem egyenesen a pultnál álló főpincérhez lépett. A számlát kérte, és Blachernek hátat fordítva vette át. Égett az arca, reszkető kézzel vette elő pénztárcáját, annyira felindult volt, hogy először nem is találta meg. Boldog volt, amikor végre kiléphetett az étterem ajtaján. A térde remegett, a szíve kalapált az idegességtől és a szégyentől. Ahogy ez a férfi bánt vele, ahogy ránézett... Még most is kilelte a hideg, ahogy visszagondolt rá. Visszataszító páciens, rossz, gonosz ember!

Annyira ideges volt, hogy nem is figyelt a forgalomra. Piros lámpánál lépett az úttestre, és csak egy idős úr lélekjelenléte mentette meg, hogy el ne gázolja egy autó. Claudia nekidőlt egy lámpaoszlopnak.

– Rosszul érzi magát, kisasszony? – érdeklődött megmentője.

– Nem, köszönöm, nagyon köszönöm – mondta tompán.

– Mi történt a kolléganővel? – fordult feleségéhez dr. Anders, aki autó-

jával éppen elhaladt Claudia Pahlen előtt. – Mintha rosszuléttel küszködne. Megkérdezem, elvigyük-e.

– Még az ágyat is meg akartuk rendelni – emlékeztette a volánnál ülő férjét Katja.

– Nem tudnád egyedül elintézni? Én még az Arany Mórba is be szeretnék nézni, az öreg szobapincérhez, ott fölvehetnél aztán. Hozom a kolléganőt is, vagy beültetem egy taxiba. Rendben van?

– Persze.

Anders doktor hátrafordult, és látta, hogy kisfia közben elaludt, kezében szorongatva új játékát. Mielőtt kiszállt, gyöngéden megsimogatta a meleg, rózsás kis arcot. Felesége mosolyogva bölintott búcsúzóul, és az orvos néhány másodperc múlva már Claudia mellett állt.

– Mi történt, egészen sápadt! – fogta meg a lány karját. – Jöjjön, elkísérem.

A lány azonban tiltakozott.

– Várjon! – pillantása az étteremre szegeződött. – Jól vagyok – magyarázkodott kapkodó lélegzettel. – Csak megijedtem!

– Kis híján egy autó elé lépett, látam – csóválta a fejét a főorvos. – Mi baja van, mi izgatta fel ennyire?

Claudia elpirult.

– Butaság volt, nem figyeltem oda...

Dr. Anders kutatóan nézett rá:

– De hát mi történt? Máskor nem ilyen szétszórt.

A lány szívesen elmesélt volna most

mindent, de mégis tétovázott, hiszen saját balsikeréről kellett volna beszámolnia. Mit gondolna róla dr. Anders? Nem, a főorvosnak erről nem kell tudnia!

– Azt hiszem, csak fáradt vagyok – tiltakozott gyengén.

– Szóval nem akarja elmondani.

Claudia ismét elpirult.

– Nincs... Nincs mit elmondani – suttogta maga elé fáradtan.

Manfred Blacher ebben a pillanatban lépett ki az étteremből.

Claudia a szeme sarkából látta. Oda-kapta a fejét, és összerezzen a férfi pillantásától. Így, világosan a férfi még sápadtabbnak és soványabbnak tűnt, mint az éttermi lámpafényben. Szürke öltönye kicsit lötyögött rajta, ahogy a hirtelen lefogyott emberen lötyög a ruha.

Körülnézett, bal kezével napszemüveget húzott elő belső zsebéből. Jobb keze az oldala mellett lógott. Most is, mint az előbb, kesztyűt viselt a jobbján.

Dr. Anders, aki szintén az étterem felé pillantott, látta, milyen figyelmesen nézi Claudia Pahlen a szürke öltönyös férfit.

– Ismeri? – kérdezte.

Az orvosnő az ajkába harapott. Még most sem akarta elmondani – de egyszer csak kitört belőle.

– Ez Blacher úr! – felelte halkan.

– Úgy! – Anders doktor még egyszer megnézte a férfit, aztán pillantása visszasiklott kolléganője arcára. Látta

rajta az idegességet. Már akkor is észrevette, amikor a lány beszámolt neki a Balcherrel folytatott konzultációról. Úgy tűnt, Claudiát még mindig ez foglalkoztatja.

A lány – ha már egyszer elkezdett beszélni – folytatta:

– Mi a véleménye róla?

– Betegnek látszik – hangzott a főorvos válasza. Neki elég volt egyetlen pillantást vetnie a férfirra.

– Ugye? – kiáltott föl Claudia. – És mégis visszautasít minden segítséget! Nyersen beszél, és... – hirtelen elakadt, és az arca lángba borult.

Blacher elment a két orvos mellett. Nem nézett rájuk, nem nézett senkire, a sötét szemüveg eltakarta a tekintetét.

– Mi történt? – kérdezte a főorvos, és látva Claudia habozását, hozzátette: – Történt valami, ugye, kollegina?

Claudia nagyot sóhajtott, aztán elmesélt mindent. Mielőtt még a főorvos felelhetett volna, hozzáfűzte:

– Természetesen tudom, hogy hibáztam, nem lett volna szabad így egyszerűen odamennem hozzá. – Nyelt egyet. – De olyan szörnyű volt nézni, hogy szenved!

– Senkire nem lehet ráerőltetni a segítséget – bólogatott elgondolkozva Anders doktor. – Lehetetlen.

A lány tekintete elkomorodott.

– Igen, tudom. Ez az ember, azt hiszem, szenvedni akar. Nem veszi észre, hogy csak rajta múlik a dolog. Az étteremben már reszketett a fájdalomtól.

– Akkor is jogában áll, hogy dönt-
sön. Egyébként előbb-utóbb valószí-
nűleg beszállítják valahová gyomorvér-
zéssel, csakhogy akkor már késő lesz.
Ami a legszörnyűbb, azt hiszem, ezzel
ő maga is tisztában van.

Claudia bólintott. Őt is elgondol-
kodtatta már, miért zárkózik el a férfi
minden segítség elől. Ez a kérdés iz-
gatta leginkább. Miért? Miért?

– Én megyek, a feleségem vár –
szólalt meg Anders doktor. – Szívesen
hazavisszük, jön?

– Köszönöm, de én is autóval va-
gyok.

Dr. Anders úgy látta, hogy a lány
rendbe jött, csak valami kis zavarodott-
ság maradt meg benne.

Ekkor már maga Anders doktor is
kíváncsi volt a különös páciensre.

★

A másnap eseménytelenül telt el, a
baleseti osztályra néhány beteget hoz-
tak csak kisebb sérülésekkel, töréssel
vagy rándulással.

A nővér éppen kávéfőzött az ügye-
letes orvosnak, amikor odakint sziréna
vijjogott fel. Nem messze az Erdei
Klinikától összeütközött két autó. Az
egyik kocsit vezető nő megúsza a sérü-
léseket, ijedségen kívül nagyobb baja
nem esett, a másik autóban ülő férfi
viszont súlyosabban megsérült. A kor-
mányra roskadva találták a helyszínen
érkező mentősök.

A nővér gyorsan elintézte a formasá-
gokat, az orvos eközben már a sérülttel

foglalkozott, aki üres tekintettel me-
redt a világba, s nem felelt az orvos
kérdésére, hogy hol érez fájdalmat.

A nővér is odalépett, hogy megmérje
a vérnyomást, miközben az orvos a
reflexeket vizsgálta. Kérték a beteget,
hogy nyújtsa ki a lábát, de nem reagált.
Kétségtelenül sokkos állapotban volt.

Amikor a lábát óvatosan megmozdí-
tották, nyöszörgött, de más reakciója
nem volt. Hideg arcán verítékcseppek
gyöngyöztek, a pulzusa akadozott.

– Hall engem? – kérdezte az orvos. –
A végtagjai nem sérültek meg. Levet-
kőztetem, hogy meg tudjam vizsgálni,
fel tudna emelkedni?

A beteg most sem reagált. Hagyta,
hogy a nővér levegye róla zakóját,
nyakkendőjét, és az ingét is kigombol-
ja. Csak amikor a hasát kezdték vizs-
gálni, akkor jajdult fel és húzta fel a
lábát.

Az orvos nyugtalan lett. Itt belső
sérülésekről van szó. Nem tetszett neki
a férfi arcszíne sem, a tünetek erős
vérvzésre utaltak.

Hirtelen megnőtt a forgalom az am-
bulancián. Két munkás egy kőművest
hozott be, aki a bal vállát törte össze,
egy testnevelőtanárnő pedig két megsé-
rült gyermekkel jelent meg. A baleset-
es orvos átszólt a sebészetre segítség-
ért.

– Van itt egy beteg erős hasi fájdal-
makkal, tisztázni kellene az okát. Belső
sérüléseket szenvedett, de azt hiszem,
valami más baj is van. Sajnos sokkos
állapotban van, nem tudom kikérdezni.

– Kiről van szó? – kérdezte a nővér a vonal másik végén.

A balesetis orvos a segítőjére pillantott, aki éppen az egyik, tornaszerről leesett kislány sebét tisztogatta.

– Meg tudná kérdezni a betegről a nevét?

A nővér azonban sikertelenül próbálkozott a kérdéssel, így hát benyúlt a férfi zakójának belső zsebébe, és előhúzta az igazolványát.

– Blacher. Manfred Blachernek hívják.

A vonal túlsó végén továbbították az üzenetet a vizitről éppen visszaérkező dr. Andersnek. A főorvos megismételte a nevet, kicsit elgondolkodott, aztán kijelentette, hogy ő maga megy le hozzá.

Mire leért a baleseti osztályra, Manfred Blacher már eszméletlenül feküdt a vizsgálóasztalon. Az ügyeletes orvos egy lábtöréses gyereket vizsgált éppen. Anders doktor megállt mellette, és megkérdezte, találtak-e valamit Blachernél.

– Koponyasérülések?

– Külső sérülései nincsenek, de belső vérzése van, főorvos úr. Az arca egészen sápadt.

Dr. Anders bólintott. Amennyire lehetett, megvizsgálta a láthatóan kínlódo beteg, és fájdalomcsillapító injekciót adott neki. Kis idő múlva a férfi elcsendesedett, megnyugodott és mélyen aludt.

Az ügyeletes orvos odalépett.

– Meg kell röntgenezni a gyerek lábát. Ezzel a beteggel mi a helyzet?

– A fájdalmak gyomorfekélytől erednek – mondta dr. Anders. – Véletlenül ugyanis tudom, hogy fekélye van. Mindig ilyen sápadt, de azért először röntgenezzék meg. Az ütközésnél a férfi nekiesett a kormánynak – folytatta. – A beteg gyomor erre így reagált. Először hagyjuk nyugodtan feküdni, aztán röntgenezzék meg, és vigyék a belosztályra. Feltétlenül megfigyelés alatt kell tartani, folyamatos vérnyomás- és pulzusmérés szükséges. A gyógyszereket ne szájon át adják, hanem infúzióval a vénába, a gyomor miatt, és adjanak koncentrált cukoroldatot is. Nem hinném, hogy sérülés történt, de várjuk meg a felvételeket. Magára bízom a beteget, nekem még vissza kell mennem a műtőbe.

Fent az emeleten Claudia Pahlennel találkozott a főorvos. A lány még műtőruhában volt, és éppen egy sebészi beavatkozás részleteit mondta diktafonba. Amikor megpillantotta Anders doktort, letette a mikrofont.

– Szüksége van rám?

– Nem, inkább az öreg Steber varrait kellene kiszedni és Holland kötését felújítani, nem tetszett nekem a vizitnél. Mi volt Büttner kollégánál? Epehólyag, ugye?

– Igen, tele volt kövekkel. A páciens kitűnően viselte a műtétet, és még a műtőben volt, amikor már magához is tért. Megnézi a jelentést?

– Azzal még ráérünk. Egyébként pedig – dr. Anders közben nekilátott kezét mosni – éppen most hoztak be egy balesetes beteget, aki ismerőse magának.

– Páciensem volt? – kérdezte Claudia, hiszen Bergesfeldenben még senkit nem ismert kollégáin és a betegeken kívül.

– Igen is meg nem is – felelte talányosan Anders doktor, miközben kezét a folyékony szappan alá tartotta. – Blacherről van szó.

– Ó! – kiáltott föl akaratlanul is Claudia. – Mi történt vele?

Arca kipirult az izgalomtól, a szeme csillogott. Dr. Anders elfojtott egy kis mosolyt.

– Az első vizsgálat után csak annyit tudunk; hogy külső sérülései nincsenek. Sökkos állapotban van, és a tünetek heves gyomorfájdalomra utalnak.

– Még a baleseti osztályon van?

– A belgyógyászok szemmel tartják, mert felléphet gyomorvérzés is. Jelen pillanatban még alszik, remélem, nyugodt éjszakája lesz. Holnap majd alaposan kivizsgáljuk, kérem, gondoskodjon az előkészületekről. Remélhetőleg nem kezd megint tiltakozni.

Claudia szeme tágra nyílt.

– Szóval most nem utasíthat vissza minket – állapította meg energikusan.

– Mindegy, hogy beleegyeznek-e vagy sem, most megtudjuk, mi baja van. Ha hadakozik a gyomorvizsgálat ellen, megmondjuk neki, hogy a balesetnél belső sérülések keletkezhetnek.

Dr. Anders mosolyogva fenyegette meg mutatóujjával:

– Trükköket nem engedélyezek, Claudia, de abban igaza van, hogy nem tehetünk másképpen. Tegye, amit jónak lát.

A lány bólintott. El volt szánva, hogy ezúttal ha törik, ha szakad, utána jár a dolgoknak, és felderíti Blacher betegségét.

*

Legnagyobb meglepetésre Manfred Blacher nem tiltakozott, amikor reggel bejelentették neki, hogy többször is vért vesznek tőle, és egyéb vizsgálatokon is át kell esnie, meg is röntgenezik. A beteg sápadt volt, arcán szenvedés tükröződött. Ellenállás nélkül tűrte, hogy az osztályos orvos nyugtató injekciót adjon be neki, s utána valamivel vidámabb lett.

Claudia éppen ekkor lépett be a betegszobába. A férfi összeráncolta a szemöldökét, és érdeklődött, ő is a baleseti osztályhoz tartozik-e.

Az orvosnő udvariasan köszönt, aztán nyugodtan közölte, hogy bár ő nem itt dolgozik, a belgyógyászok közreműködésre kérték fel, mivel nem zárható ki, hogy belső sérülések történtek.

Manfred Blacher arca bosszúsra változott.

– Akkor essünk túl rajta – mondta ingerülten.

Fel akart állni, de a szobában tevékenykedő nővér visszatartotta.

– Majd levisszük – mondta.

– Ostobaság! – tiltakozott a férfi. – Tudok járni.

Dr. Claudia Pahlen, aki az ablak mellé kiakasztott éjszakai és nappali nővérbeosztást nézegette, odalépett hozzá:

– Hagyja, hogy levigyék. Nyugtatót kapott, nehezen tudna lemenni. Kérem, legyen megértő.

A férfi dühös pillantást vetett rá, mielőtt visszafeküdt volna, s miközben kigördítették az ágyát, csukott szemmel feküdt.

Nem a röntgenterembe mentek először, hanem egy kisebb, a műtőhöz tartozó vizsgálószobába, ahol dr. Anders és egy nővér már vártak rá.

Anders doktor a betegre pillantva halkán megkérdezte Claudiától:

– Az injekciót mikor kapta? Még nyugtalanak tűnik. Kértem, hogy időben injekciózzák be.

– Félórával ezelőtt adták be neki, főorvos úr. – Claudia a beteg mellé lépett, aki összehúzott szemmel figyelte.

– Lazítsa el magát, kérem – kérte halkán.

– Tartsa meg a jó tanácsait! – hangzott a válasz.

Blacher szemmel láthatólag túljutott az éjszakai sokkon, és most idegesítette, hogy tehetetlen ezekkel az orvosokkal és nővérekkel szemben. Legszívesebben felállt volna, és otthagytta volna az Erdei Klinikát.

– Nem vagyok beteg! – jelentette ki határozottan.

– Mi most a baleset következmé-

nyeit vizsgáljuk ki, Blacher úr – felelte ugyanolyan határozottan és röviden dr. Anders.

– Akkor, gondolom, még egyszer megröntgeneznek.

– Később. Most a gyomrát vizsgáljuk meg belülről. Kérem, feküdjön az oldalára!

Blacher Claudiára pillantott, és a lány vádat olvasott ki a szeméből.

– Rögtön gondoltam, hogy ki fogja használni az alkalmat, és megvizsgál az akaratom ellenére.

– A vizsgálat az ön érdekeit szolgálja. – A főorvos türelme fogytán volt. – Kérem, ne tartson fel. A vizsgálat nem okoz fájdalmat, csak kellemetlen, úgy-hogy nem kell félnie.

– Félni? Én nem félek! Végezzék a munkájukat, csak siessenek!

– A lehető leggyorsabbak leszünk, de csak akkor tudjuk kezdeni, ha ellazítja magát.

A páciens sóhajtva dőlt hátra. A nyugtató is hatott, így nemsokára tényleg ellazult. Hallgatott, s akkor is szó nélkül engedelmeskedett, amikor Claudia kérte, hogy nyissa ki a száját. A nővér sprayvel befújta a szájpaddást, a garatot, az ínyeket, aztán gumipárnára fektette a beteg fejét.

– Fényt kérek! – szolt dr. Anders.

Blacher bosszúsán hunyorgott, de mielőtt még panaszkodni kezdett volna, Claudia kicsivel lejjebb csavarta a fényt.

Dr. Anders kiemelte steril tokjából a gasztroszkópot, és megvizsgálta.

A fiatal orvosnő félhangosan mondta a betegnek:

– Próbáljon meg nyelni.

A gumiból és fémből készült cső behatolt a szájüregbe. A beteg össze-rezzent, de Gisela nővér erősen tartotta a fejét a párnán.

A szonda már a tüdő magasságában haladt, és megállt a szív közelében, itt dr. Anders kis szünetet tartott, aztán folytatta a munkát.

Amit a főorvos látott, megerősítette Claudia Pahlen feltevését. A lánynak igaza volt. Anders doktor egy körülbelül három centiméter átmérőjű, élesen kirajzolódó hólyagot fedezett fel.

Néhány percig figyelt. Erősebbre állította a műszert, állítgatta a levegő nyomását a gyomorban, amíg nem látott mindent.

– Megvan! – kihúzta a műszert, és visszatette a tokjába. – Készen is vagyunk.

Intett Gisela nővérnek, hogy elengedheti a beteget.

– És most mi lesz? – érdeklődött Blacher.

– Megröntgenezik a gyomrát, a mellkasát és a koponyáját.

Manfred Blacher felsóhajtott.

– Nem kíváncsi rá, mit láttam? – kérdezte a főorvos.

– Ha rám tartozik, majd elmondja – mordult föl a beteg.

– Nos, gyomorfekélye van, de nem vérzik. Később még beszélünk róla.

A beteg becsukta a szemét, és a nővér visszafektette.

Dr. Katja Anders a laborból jövet a vizsgálószobában találkozott össze a férjével.

– Megnézted már ezt a Blacher nevű beteget? Én is ott lennék, amikor vizsgálod.

– Már végeztünk, majd megnézheted a röntgenfelvételeket. Úgy van, ahogy gondoltuk: meglehetősen nagy gyomorfekély, nem tűnik rosszindulatúnak, és nem is vérzik.

– Akkor hozzánk fog kerülni.

Dr. Anders az éppen belépő Claudiára pillantott. Egymásra mosolyogtak, mint két összeesküvő.

– Mi történt? – csodálkozott Katja.

– Éppen azon tanakodtunk, marad-e Blacher úr vagy sem. Mit gondol, Claudia?

– Szerintem egyet gondolunk. Makacs beteg ez, Anders doktornő.

– Már hallottam róla, de még nem találkoztunk.

– Megbízik benne, Claudia? Képes lesz nyugodtan feküdni néhány hétig? – kérdezte dr. Anders a fiatal orvosnőt, aki válasz helyett csak sóhajtott egyet. Nem, ezt csakugyan nem hiheti el Blacherről. Nehéz lesz rávenni, hogy maradjon bent a klinikán.

Igaza is lett. Több orvos együttes erőfeszítése sem volt elegendő, hogy meggyőzzék az ellenszegülő beteget.

Katja Anders is hiába beszélt neki:

– Lássa be, a maga diétáját felügyelet nélkül nagyon nehéz lesz be-tartani.

– Ugyan! – türelmetlenkedett Bla-

cher. – Mondják meg, mit akarnak, aztán eltűnök innen.

– Ágynyugalomra van szüksége – mondta türelmesen Katja Anders, aki nem hagyta, hogy a beteg stílusa kihozza a sodrából. – Adunk egy diétatervet. Keveset egyen, de rendszeresen. Ne igyon forró italokat, ne fogyasszon alkoholt, és ne dohányozzon. Ha azt akarja, hogy elmúljanak a fájdalmai, be kell tartania.

– Igyon tejet – tette hozzá fagyosan Claudia.

A beteg sokatmondó pillantást vetett először a belgyógyásznőre, aztán a fiatal sebészlányra.

– Nem iszom tejet – mordult föl barátságatlanul. – Most elmehetek?

– Higgye el, meg fogja szokni a tejet és a teát – folytatta Katja Anders változatlanul barátságosan. – Egyáltalán nem lesz nehéz.

Vérfagyasztó volt a pillantás, amelyet válaszul kapott. Katja Anders a férje felé fordult.

Dr. Anders vette át a szót:

– Ha van kitartása, elmúlik a fekélye. Ellenkező esetben a fájdalmai csak erősödni fognak, amíg már nem bírja tovább. Hirtelen vérezni kezd, akkor pedig azonnal meg kell operálni, úgyhogy 4–6 hét múlva megint találkozunk kellene. Beszéljen meg egy időpontot a titkárnőmmel.

– Most mehetek? – Blacher hangjából közöny csengett.

– Igen, de ne felejtse el, hogy vigyáznia kell a meleg italokkal.

Manfred Blacher hallgatagon nézte a takaróját.

– Vizontlátásra – mondta a főorvos, és a két orvosnő kíséretében elhagyta a szobát.

– Érdekes ember – szólalt meg odakint Katja. – Kicsoda egyáltalán?

– Nem tudjuk – válaszolta a férje. – Ez idáig nem bizonyult valami közlékenynek. Amikor megkérdeztem, ott-hon tudnak-e gondoskodni róla, egyszerűen válaszra sem méltatott. Pedig hallotta a kérdést, csak éppen nem akart felelni rá.

– Gondolod, hogy egyedül él? Egy ilyen embernél nem is csodálnám. Aligha hiszem, hogy rendben van az élete.

– Te mondtad.

– Miért hord állandóan kesztyűt a jobb kezén? – kérdezte Katja Claudiára nézve.

– Nem tudom, de soha nem veszi le. Amikor a nővér tegnap le akarta venni róla, még álmában is tiltakozott. Nem feltűnő a kesztyűje, olyan színű, mint a bőre, ráadásul nagyon vékony.

– Mi mindenesetre megtettük, amit megtehettünk – foglalta össze sóhajtvá dr. Anders.

*

Természetesen sem Claudia, sem Anders doktor nem tudta kivenni a fejéből a különös beteget.

Két nappal később egy ismerős ingatlanügynök jelent meg a sebész rendelésén.

Dr. Anders megvizsgálta a tenispályáról már ismert beteget, sérvet állapított meg, és máris kitűzött egy időpontot a műtétre. Mielőtt a beteg elbúcsúzott volna, a főorvosnak hirtelen eszébe jutott valami. Manfred Blacher az erdő szélénél lakott egy kis házban, s azt a házat ez az ügynök is kínálgatta régebben, a tenispályán is szóba került. Akkor Anders doktor alig figyelt oda, most azonban előjött ez az emlék.

Pahlen doktornő, aki szintén jelen volt a vizsgálatnál, felkapta a fejét a főorvos kérdésére.

– Sikerült végül kiadni vagy eladni azt az erdőszéli házat?

– Igen – felelte az ügynök gyanútlanul. – Mármint ha ugyanarra a házra gondolunk, a favázásra.

– Nem tudom, favázás-e vagy sem – mondta a főorvos. – Ritkán járok arra, ráadásul a házat majdnem teljesen elrejtik a fák. Waldweg 30. a száma, ha jól emlékszem, régebben egy bizonyos Merk nevű ember lakott ott, az én betegem volt.

– Favázás – szólalt meg a fiatal orvosnő olyan érdeklődéssel, hogy a főorvos és betege csodálkozva pillantott rá. Claudia elpirult.

– Nemrég jártam arra – magyarázta zavartan.

Az ügynök arcán kis fintor jelent meg.

– Egy hamburgi ember vette meg, bizonyos Blacher úr.

– Blacher? Ismeri közelebről is?

– Érdeklí az az ember? – kérdezte

öltözködés közben az ügynök, majd felöltözve visszaült a főorvos asztalánál álló fotelba.

– Furcsa ember az a festő.

– Festő? – kérdezte élénken Claudia. A két férfi ismét ránézett, és ő megint elpirult.

– Méghozzá nagyon tehetséges – mondta a beteg. – Nem is éppen szegény... Volt egy műterme Hamburgban, azt kiadta, mielőtt ideköltözött.

– Egyedül él? – ezúttal dr. Anders volt a kérdező.

– Egyedül jött, és azt hiszem, azóta is úgy él. Mindenesetre nem olyanak néz ki, mint aki könnyen elfelejti a feleségét.

Claudia dr. Andersre nézett, s mivel a főorvos hallgatott, ő szólalt meg:

– Elfelejteti? Ezt hogy érti? A felesége... elment?

– Nos, igen. Meghalt. Tragikus baleset volt, egy hamburgi újságban olvastam, mert a férfi nem beszél róla. Amikor a részvételem nyilvánítottam, egyszerűen háttal fordított. Az ember persze tartja a száját. Bútort itt vásárolt, mert magával semmit nem hozott, csak amennyi az autójába befért. Azóta úgy él ott, mint egy remete. Az emberek persze azonnal beszélni kezdenek, nem igaz? Ott a közelben van egy másik épületem is, ott hallottam, hogy már beszélnek a szomszédokról. Ahogy ez már lenni szokott. A betegük talán? Mindig kesztyűt visel a jobb kezén, biztos önök is észrevették. Először véletlenül gondoltam, de akkor is rajta

volt, amikor bent voltunk a házban. Mi van a kezével?

– Mi sem tudjuk – válaszolt Anders doktor. Fölállt, hogy elbúcsúzzon betegétől.

Mielőtt Claudia behívta volna a következő páciens, még odafordult a főorvoshoz.

– Most már megértem, miért lett ilyen ez az ember.

– Igen, sok mindenben mehetett át.

– Nem számít neki az egészsége, ugye önnek is feltűnt, főorvos úr?

– Magának nagyon lágy szíve van, Claudia – mosolyodott el dr. Anders. – Ne gyötörje magát, nem tesz jót.

Az orvosnő megint elpirult.

– Kérem, főorvos úr, csak nem gondolja...

– Mit nem gondolok? – nézett rá barátságosan a főorvos. – Blacher jobban érdekli magát, mint egy átlagos beteg, így van?

– Bánt a dolog, ennyi az egész – jelentette ki Claudia, egy árnyalatnyival zavartabban, hogysem hinni lehessen neki. Pedig meg volt győződve róla, hogy a nehéz sorsú festő dolga csak bántja őt, és érdeklődése az orvosi problémának szól.

– Nos, Claudia, ez az ember nem akarja, hogy segítsünk neki, ezt mindannyian láttuk. Reméljük, hogy magától is meggyógyul. Most pedig küldje be a következő beteget. Végeznünk kell, még le kell diktálnom néhány jelentést.

★

Claudia Pahlen doktornő este az ügyeleti idő végeztével az erdő irányába indult el a klinikáról, ahelyett hogy kis szolgálati lakásába igyekezett volna haza.

Szép volt az idő, melegedett, felhők kergetőztek a kék égen. A fák koronája hajladozott a szélben. Claudia sietős léptekkel haladt, és gyorsan elért a Waldweghez, ahol csak kevés ház állt. Az utolsó volt a favázás. Az utcáról alig látszott a ház, ahogyan dr. Anders is mondta. Magas fenyők vetettek árnyékot egy erkélyre és egy nagyobb teraszra, de ha az ember befordult az erdőbe vezető útra, már jól láthatta a házat.

Inkább csak egy házacskva volt, nem is különösebben gondozott. A hajdan ápolt kert elvadult, mindenhol felütötte fejét a gaz, a fű magasra nőtt, kusza ágak lógtak a bokrokról és fákról. Úgy tűnt, senki sem törődik velük. A terasz üres volt, az ablakok zárva, a függönyök összehúzva. Mintha lakatlan lenne a kis ház, csak a bejárati ajtó elé tett, egy élelmiszer-kereskedés feliratát viselő zacskó emlékeztetett az életre. De miért nem vitték be a házba, gondolta Claudia.

Már jó néhány perce állt ott, amikor tudatosult benne, hogy a házból ő nagyon is látható. Manfred Blacher talán éppen az egyik összehúzott függöny mögött várja, hogy végre eltűnjön, és ő kimehessen a csomagért. Rávallana, hogy nem jön ki a házból, amíg valaki kint áll.

A csomag azonban félóra múlva is ott

állt, amikor az erdei sétából visszafelé jövet Claudia újra elhaladt a ház előtt. Ezúttal nem állt meg nézelődni, hanem folytatta útját a posta felé, ahol bélyegeket vásárolt. A hivatalok és üzletek már bezártak, az Erdei Klinikától nem messze egy kis élelmiszerbolt előtt azonban még gyümölcsöt árult egy idősebb asszony, friss epret és cseresznyét. A gyümölcsök látványa éhséget ébresztett Claudiában. A kórházi kintinban nem volt rossz az étel, de ilyen gyümölcsöt ott csak ritkán adtak, és a hosszú munkaidő miatt vásárlásra sem szokott jutni idő. Így aztán Claudia most vett egy kiló cseresznyét és fél kiló epret, hogy egyszer végre jóllakhasson ilyesmivel.

Véletlenül az üzlet tulajdonosának nevére esett a pillantása. Ugyanezt a nevet olvasta a Blacher ajtaja előtt hagyott csomagon is.

Fizetés közben közömbös hangon megkérdezte:

– Lakik még valaki egyáltalán a Waldweg 30-ban? Vagy eladó a ház? Régebben láttam rajta egy táblát.

Természetesen fogalma sem volt róla, lógott-e ott valaha tábla.

– Igen, biztosan levették már, mert a házat eladták – felelte az asszony. – Valami Blacher úrnak, Hamburgból.

– Blacher, ismerős a név – füllentett tovább Claudia.

– Lehetséges. – Az asszony aprópénzt keresgélt. – Festő az illető, többet nem is tudni róla. Teljesen egyedül él, furcsa szerzet. Telefonál,

ha szüksége van valamire. Ma reggel is, még a gyógyszerért is hozatott valamit, aztán meg amikor a fiam kiszállította a csomagot, ajtót se nyitott neki. Persze régebben is csinált ilyesmit, sokszor nem nyitott ajtót. Alig látni. Mindig kesztyűt hord, még melegben is. Csakugyan különös ember! A száját se igen nyitja ki, talán a fejében nincs minden rendben?

– Azt azért nem hinném. Fájdalomcsillapítót kért, vagy valami gyomor-tablettát?

– Aszpirint és köhögés elleni orvosságot. Jól megfázhatott. Na persze, ha orvosra lesz szüksége, majd kihívja. Itt a visszajáró.

Claudia Pahlen megköszönte, és továbbment. Semmi újat nem tudott meg, csak a megfigyelései nyertek megerősítést. Otthon megevett egy vajas kenyeret és egy nagy adag epret, tejet ivott hozzá, és este tízre már olyan fáradt volt, hogy könyvét félretéve lefeküdt, s aludt is másnap reggelig.

A madarak csicsergésére ébredt. Ez volt Bergesfelden igazi szépsége. A zöldben, a természetben éltek, különösen a klinika környéke volt gyönyörű, s most, amikor végre a nap is melegebben sütött, felhők is alig mutatkoztak az égen, még szebbnek látszott minden.

A fiatal orvosnő jó hangulatban reggelizett; aztán elindult a klinikára.

*

– Szép időnk van, doktornó! – fogadta a portás.

– Igen, csodaszép!

– Szabadidős nap – mondta egy fiatal kolléga, és odahajolt hozzá: – Mit szólna egy kis esti kiránduláshoz? Ismerek egy jó kis éttermet a Mondseennál.

Az orvosnő csak nevetett, és belépett a főorvos előszobájába, hogy megkérdezze a titkárnőt, mik a sebész tervei erre a napra. Este még bizonytalan volt egy időpont, mivel úgy tűnt, hogy a beteg állapota nem teszi lehetővé a beavatkozást.

– Változatlan – tájékoztatta Veronika Baier. – A főorvos úr ma reggel először a térdet műti meg, de ezt tudta, ugye?

Claudia bólintott, és átment az orvos szobába, hogy átöltözzön, aztán a műtőbe indult, mert ezen a reggelen ő volt az asszisztens.

Általában kisebb súlyúnak számító beavatkozásról volt szó, hirtelen azonban kritikus helyzetbe kerültek. A nagyon kövér beteg szíve nehezen viselte el a műtétet.

Az altatóorvos hangja ijedten csendült. Alig valamivel előbb észlelte a bajt, mint ahogy a sebész is észrevehette. Mindaddig a szív és az egész keringési rendszer kielégítően működött.

Dr. Anders már bezárta a sebet, csak a varrás volt hátra. Néhány másodpercre megállt, aztán a jobb kezét ökölbe szorítva hirtelen ütést mért a mellkas bal oldalára.

– Oxigént! – intézkedett hangosan.

– Már átkapcsoltam a gépet – jelentette dr. Doris von Ringsdorff.

Harminc szörnyű másodperc telt el, s a szív még mindig nem dobant meg.

Dr. Anders mindkét kezével ránehezedett a mellkasra, és gyakorlott mozdulattal szívmasszázsba kezdett.

Éppen ebben a pillanatban Claudia sajátságos módon azt kérdezte magától, nem beteg-e csakugyan Blacher! Ki fog mellette állni, ha vele is valami ilyesmi történik? Veszélyben van, a gyomorfekélye bármikor kifakadhat.

Eddig ezt senki nem mondta ki, holott mindenki tisztában volt a lehetőséggel.

Ebben a pillanatban szólalt meg az altatóorvosnő hangja:

– Van pulzus – jelentette nyugodtan.

Mindannyian feszülten figyelték a beteget.

Igen, a pulzus megindult, gyengén még, de már vert a szív! A beteg arcszíne is gyorsan javult. A férfi pupilláit néző dr. Anders bólintott, mehet tovább a munka. A műtét sikerült.

Amikor elhagyták a műtőt, Claudia gratulált a sebésznek, amire Anders doktor csak mosolygott. A megfeszített munkával töltött délelőtt izgalmai után mintha fáradt lett volna kissé a mosolya.

– Azt hiszem, én túl sokáig tétováztam volna, melyik a helyes megoldás – mondta a lány.

Dr. Anders levette a szája elől a maszkot, majd a haját takaró sapkát is.

– Az évek múlásával az ilyesmi már automatikusan jön. Ha majd így fekszik maga előtt egyszer a beteg, tegyen meg mindent, ami csak elképzelhető. Egy jól irányzott ütés gyakran csodát tesz, ma is segített, ha nem is látszott azonnal. Ami veszélyes lehet, az az utána fellépő ritmuszavar.

A főorvos megmosta kezét és arcát.

– Hazamegyek a feleségemmel ebédelni. A Schneider-esettel már foglalkozott?

– Még nem értem rá megnézni az új betegeket, egész délelőtt itt voltam a műtőben – felelte Claudia kicsit döbbenetesen, hogy a főorvos ezt nem vette észre.

– Persze, ez természetes, csak gondoltam, érdeklí az eset – mosolygott dr. Anders. – Az úr a maga betege.

– Micsoda? – kapta föl a fejét a lány.

Ijedelmén a főorvos elmosolyodott.

– Maga fogja operálni.

– Én, egyedül? – Claudia saját magán csodálkozott, amiért nem tudott örülni ennek, hiszen olyan régóta várt már valami „igazi” feladatra. Most megkapta, és megijedt tőle.

– Persze hogy egyedül – szárítgatta az arcát a főorvos. – Meg tudja csinálni, és természetesen lesz egy asszisztense is.

– Csak ne valaki olyan legyen, aki régóta erre az alkalomra vár – kérte Claudia.

– Nem olyan lesz. Én fogok asszisztálni.

Az orvosnő csak annyit tudott kinyögni:

– Ön? – És dr. Anders már ki is ment a szobából.

Claudia az idegességtől alig tudott enni. Délután fölkereste Schneider urat, és megbeszélte vele mindent, a beteget egészen meglepte, mennyire érdeklődnek iránta.

Utána a lány átolvasott mindent, amit csak talált a vakbélműtétekről, s Manfred Blachert erre az időre teljesen elfelejtette. Franz Schneider laboreredményei, mellkasi felvételei és EKG-ja most fontosabbak voltak számára.

Csak akkor jutott megint eszébe Blacher, amikor már hazafelé tartott. Nagyon fáradt volt, szívesen lefeküdt volna, kinyújtotta volna a lábát, és egy csésze tea mellett még átfutott volna néhány műtéti leírást, ugyanakkor azonban azt is érezte, hogy agya már nem bírna semmit befogadni. Talán jobb lenne sétálni egyet a friss, tiszta esti levegőn, mielőtt újra bevonulna egy zárt helyiségbe.

Az erdő felé indult, s útközben minden eszébe jutott, amit csak tudott Manfred Blacherről, s minden, amit vele át kellett élnie. Ehhez még hozzájárult a beteg, veszélyes állapotban lévő férfiért való aggódás. Ha valaki ennyire egyedül él, kívül a városon, s még a szomszédaival sincsen semmi kapcsolata, azzal bármi történhet, anélkül hogy a környezete tudomást szerezhetne róla. Ráadásul nem régen él csak Bergesfeldenben, s minden közeledés

elől kitér. Visszahúzódo, sőt embergyűlölő.

Az ablakok Blacher házán ugyanúgy zárva voltak, mint az előző napon. Claudia második pillantása az ajtóra esett, amely előtt még mindig ott feküdt az ételiszter-kereskedés csomagja, mellette pedig néhány postai küldemény, ezek méretük miatt nem fértek bele a levelesládába: egy újság és egy nagy boríték.

Claudia tétovázott. Mit tegyen? Blacher talán elutazott, ez látszott a legvalószínűbbnek. De hát beteg, megfázott! Lehet, hogy kórházba szállították? Mivel az Erdei Klinikáról nincs jó véleményrel, Freiburgba vitték volna?

Ezeknél azonban volt egy sokkal rosszabb lehetőség is: a férfi bent fekszik a házban, betegen, magárahagyatottan, esetleg már haldoklik is, és nincs ereje segítséget hívni...

Amikor erre gondolt, hatalmasat dobbant a lány szíve.

Hirtelen felfedezte, hogy az alsó helyiségekből fény szűrődik ki. Nappal nehéz volt észrevenni, mert alig látszott a vékony függönyön át.

Claudia gyors elhatározással megnyomta a csengőt. Hallotta bentről a berregést, amely egy nagyothallót is felriaszthatott volna, mégsem történt semmi, még egy függöny sem lebbent meg.

A lány szíve hevesen vert. Most már félt, igen, félt, hogy a férfi meghal bent, magányosan, elhagyatottan. Hiszen naponta lehet olvasni ilyenekről az

újságban: meghalnak emberek, akik egyedül élnek, és a környezetük nem tud segíteni, mert nem tud a bajukról.

A festő ugyan még nem öreg, viszont beteg. Gyomorfekély és erős megfázás együtt nagyon veszélyes lehet!

– Bemegyek – határozta el.

Eltartott egy darabig, amíg elszánta magát és belépett a kertbe. Blacher kiszámíthatatlan reakcióitól nagyon félt, de ha a férfi kizavarja, legalább tudni fogja róla, hogy még él!

Körbejárta a kis házat, és Blachert szölongatta, de némaság honolt mindenfelé. Megpróbálta kinyitni az ajtót, de az nem engedett, a ház hátsó frontján viszont felfedezett még egy ajtót, amelynek felső, ablakos része nyitva volt. Most már könnyű volt bemenni.

A konyhában találta magát. Kicsi, világos helyiség kevés bútorral, hűtőszekrényel, elektromos tűzhellyel. A mosogatóban mosatlan edények, az asztalon egy reggeli maradványai. Az orvosnő óvatosan kinyitotta a következő ajtót, amely egy fekete-fehér kövezetű előszobába vezetett.

A kulcs benne volt belülről a bejárati ajtó zárjában, így most már azt is ki tudta nyitni. Behozta a kint heverő csomagot. Az újság hamburgi kiadású volt, a levél pedig az adóhivataltól érkezett.

Kipakolta a szatyrot, a romlandó ételiszteret betette a majdnem teljesen üres hűtőbe, a kenyeret az üresen álló kenyértartóba, a gyümölcsöt pedig egy kosárba, amelyben néhány alma árvál-

kodott. Miután mindent elrendezett, a ház urának keresésére indult.

A konyhán és egy kis WC-n kívül egy viszonylag nagy, de takarékosan berendezett szoba volt még a földszinten, itt felfedezett egy rádiót, néhány könyvet egy polcon, aztán a kandalló felett függő festményre esett a pillantása.

Gyönyörű, harminc év körüli, boldogan nevető szőke asszony élénk színekkel festett portréja volt. Az asszony vidáman nézett le rá a képről szép, világoskék szemével.

Claudia Pahlen doktornőt mágnesként vonzotta magához ez a kép, a tiszta, fiatal, élő arc.

Ebben a pillanatban azonban zajt hallott fentről, s beléhasított, miért is jött ide. Kisietett, felment egy barna falépcsőn az emeletre, és egy apró előtérbe érkezett, melyből két kitárt ajtó nyílt; egyik a fürdőszobába, a másik a hálószobába engedett bepillantani.

A hálószoba szinte üres volt, egy ágy állt benne, és mellette egy éjjeliszekrényül szolgáló szék, rajta ébresztőóra, üres vizespohár, két könyv és néhány újság.

Mindezeket azonban csak periferikusan észlelte a hívatlan látogató, aki most végre megtalálta Manfred Blachert.

A férfi párnákkal feltámasztva feködött az ágyban. Véraláfutásos, zavaros szeme tágra nyílt, de a lány biztos volt benne, hogy meg sem látta, vagy ha

észrevette is, semmiképpen sem ismerte fel.

– Vízet... – suttogta vacogó fogakkal, hidegrázással küszködve. Magas láza lehetett. Egyébként oly sápadt arca most egészségtelenül lángolt, ajkai cserepesen verődtek egymáshoz, haja halántékára tapadt. Keze nyugtalanul kapkodott ide-oda, s most is viselte jobbján a testszínű vékony kesztyűt, amelyre a házon kívül még egy vastagabbat is fel szokott húzni.

Valami szörnyű dolog történhetett a kezével, ha még otthon, egyedül, az ágyában fekvé sem vette le a kesztyűt! Ez a keze kisebbnek tűnt a másíknál, görcsös volt, szinte kampószerű. Mi történhetett vele? Ilyen kézzel biztosan nem tudott dolgozni, de talán balkezes!

Claudia azonban gyorsan elfeledkezett minderről, mert a beteg újra felnyögött:

– Vízet... Szomjan halok... – nyögte rekedten.

A következő pillanatban heves köhögési roham rázta meg a testét, s ez a hang rosszat sejtetett. A férfi összegörnyedt a fájdalomtól, halkán nyöszörögve tapasztotta mindkét kezét a gyomrára, s ide-oda himbálta magát.

Az ágy mellett egy üvegben volt még kevéske víz, Claudia kiöntötte egy pohárba, és a férfi szájához tartotta. Az mohón kapott utána, és olyan gyorsan ivott, hogy félrenyelte, és újra köhögni kezdett. Az orvosnő átkarolta, és erősen tartotta.

A beteg pizsamát viselt, a teste sovány volt, csontos, a bőre forró. Ahogy megérezte a lány karját, lehuny szemmel visszahanyatlott a támaszt nyújtó karok közé, és nagyot sóhajtott.

– Te vagy az, Maria? – kérdezte.

Az orvosnő halkán suttogetta:

– Csak nyugodtan! Mindjárt jobb lesz.

A beteg sóhajtása nyögésnek hangzott.

– Már jobb – nyitotta ki lázas szemét, és ránézett a lányra. Bal kezével megérintette a szőke haját: – Miért más most a frizurád?

Claudia óvatosan kivett néhány hajtűt a helyéről, és megrázta a fejét. Haja fénylő, puha csigákban omlott a vállára.

Blacher hirtelen elmosolyodott, s lázas arcát a hajzuhatagba temette.

Claudia valami leírhatatlant érzett ebben a percben, valami eddig ismeretlen erőt... Őt is melegség, öröm járta át.

Mi van velem? – gondolta.

Aztán eltűnt minden. A férfi felkiáltott, megragadta a kezét, és fejét a lány kebléhez szorította.

– Nem bírom tovább! Maria, már nem bírom elviselni! Segíts!

A lány gyakorlott ujjakkal kereste meg a nyaki verőeret. A pulzus gyenge volt, de szpora. Szinte érezni lehetett, ahogy a férfi kínlódása közben a láza is emelkedik. A beteg pedig szüntelenül egy nevet nyöszörgött: Maria!

Claudia felállt, kisetett, megkereste

a telefont, és felhívta az Erdei Klinikát, aztán a főorvos otthoni számát tárcsázta.

A sebész hangja gondterhelten csengett.

– Értem. Az lesz a legjobb, ha rögtön megnézem. Maga is bejön?

– Természetesen! Köszönöm, főorvos úr!

Claudia visszatért a hálósobába, ahol a beteg már dobálta magát elviselhetetlen kínjában.

– Mindjárt itt lesz a mentőautó – ismételte meg többször is a lány, de a beteg már semmit nem hallott.

A motorzaj hallatán megkönnyebülten lélegzett fel az orvosnő. Leszaladt, és ajtót nyitott a két mentősnek.

– Főnt fekszik!

Ő is fölment, s próbálta a hordágyra szorítani a hánykolódó Blachert, akit végül le kellett szíjazni. Gyorsan lévitétek az autóhoz, és a klinikára száguldottak.

Nemsokára Anders doktor is megérkezett, s a műtőben azonnal megvizsgálta a beteget. Egyetlen pillantással átlátta a helyzetet, s az újabb fájdalomkitörésnél már tudta: nem lehet tovább várni. A fájdalmak olyan erősek voltak, hogy a beteg már egy érintésre is felordított, a láza pedig egyre magasabbra szökött. A végbélvizsgálat vérzést mutatott.

Miután beadott egy injekciót, dr. Anders munkatársnőjéhez fordult. Claudia halottápadtan, feszülten figyelve várakozott. A nővér, aki letisz-

tította a beteg testét, most a pulzust ellenőrizte. Az éjszakai orvos jegyeztelt, aztán várakozón nézett a sebészre. Mindannyian a döntésre vártak.

– Bekövetkezett, amitől tartottunk – szólalt meg komolyan a főorvos. – A fekély felfakadhatott. Ha a gyomortartalom a peritoneumba kerül, hashártyagyulladásra vezethet, a beteg nagyon legyengült, ráadásul meg is van fázva. Alultápláltnak látszik. Azonnal meg kell operálni, nincs más lehetőség!

Claudiához fordult:

– Túl nagy a veszély, hogy elvérzik az éjjel. Készíttessen elő kétegyeségnyi vért. Az aneszteziológus azonnal vizsgálja meg a beteget, és már mehet is a műtőasztalra!

Claudia még egy utolsó pillantást vetett a végre nyugodtan alvó férfit. Sápadtan feküdt, arcán fájdalom tükröződött.

Nem szabad meghalnia! – gondolta Claudia akaratlanul.

A szíve gyorsabban vert, a szinte szenvedélyes vágy, hogy megmentse a férfit, újra feléledt benne. Nem lehet hiábavaló a fáradozása! Kész csoda volt már az is, hogy segíteni tudott rajta.

Miután kiadta az utasításokat a labor éjjeli ügyeletesének, felhívta az altatóorvosnőt, aki megígérte, hogy azonnal jön. Szinte egyszerre esett be az ajtón dr. Doris von Ringsdorff, egy asszisztens és egy műtősnővér. Katja Anders is megjelent, hogy mint belgyógyász a legyengült szívvel törődjön. Készenlétben tartotta a defibrillátort.

Mire a sebészek megérkeztek, a beteg magához tért. Véraláfutásos szemmel nézett rájuk.

– Mi történik itt? – kérdezte látható erőfeszítéssel. Nyelve nehezen mozgott a nyugtató injekció hatására.

– Megoperáljuk – világosította fel dr. Anders.

– Hol vagyok?

Úgy tűnt, a beteg nem értette meg a helyzetet, de aztán hirtelen pánikba esett:

– El akarok menni! – megpróbált leszállni a műtőasztalról, alig tudták lefogni.

Dr. Anders és a felesége gyors pillantást váltottak. Miért nem hatott még a nyugtató?

– Nem akarok itt maradni! – mondta a beteg. – Engedjenek el! Elmegyek!

Claudia oda akart lépni hozzá, hogy jobb belátásra bírja, de Anders doktor egy intéssel visszatartotta. Ő már észrevette, hogy a beteg tekintete kezd zavarossá válni. A nyugtató ellenére Blacher ismét fájdalmat érezhetett, mert újra nyöszörögni kezdett. Dr. Anders bólintott az aneszteziológus felé, hogy kezdheti az altatást.

– Különösen viselkedik – szólalt meg halkán Katja Anders. – Az ember azt hinné, nem akar élni.

Senki nem válaszolt. Claudia égő szeme a beteg arcára tapadt, amely szinte teljesen eltűnt a maszk alatt. Tehetetlenül feküdt.

– Teljesen lazítsa el a beteget, von

Ringsdorff doktornő – kérte dr. Anders. – Nehogy akadályozzanak a reflexek.

– A lehető legnagyobb mennyiséget adtam neki – felelte az orvosnő. – Óvatosnak kell lennem, a légzés gyenge, a beteg súlyos megfázással is bajlódik.

– Kezddhetjük? – nézett munkatársaira a főorvos. – Mint tudják, a beteget nem tudtuk előkészíteni. Minden kész?

– Dupla mennyiségű törülköndőt vettem elő – jelezte az egyik nővér.

Elektromos rendszerre kapcsolták át a beteget. Még egyszer utoljára ellenőrizték a pulzusát, a vérnyomását és a hőmérsékletét. Az altatóorvosnő feljegyezte az adatokat. A műtősnő a szike után nyúlt.

– Ha a duodenum nincs elhegesedve, megpróbálkozhatunk a Billroth I. anasztomózzal – gondolkozott hangosan Anders doktor. A gyomor alsó részéről el akarta távolítani a savtermelő mirigyeket, az egész fekélyes részt. Az anasztomózis az idegek és erek összekötését jelentette, a gyomor megmaradó részét pedig a vékonybél elejéhez, azaz a duodenumhoz varrnák.

A kés belevágott a húsba, és felmetszette. Egymás után emelte fel a bőrszövetet, az izmokat, a hashártyát, rétegről rétegre, aztán vérzés szakította félbe a munkát.

– Szívást! Bélkampót! – rendelkezett dr. Anders. Miután egyetlen pil-

lantással tájékozódott, egy pillanatra felnézett, és tekintete találkozott a fiatal orvosnőével. Claudia szeme tágra nyílt a félelemtől, de a sebész tekintetében mintha egy kis vidámságot is látott volna, mikor megnyugtatóan biccentett feléje.

– Kevésbé érintette a hasfalat, mint ahogy tartottam tőle – mondta dr. Anders, és szinte hallotta, ahogy Claudia fellélegzik.

Gondosan megtisztította a szövetet, végül kiemelte a gyomrot, és egyetlen, határozott vágással felmetszette. Gumikesztyűs ujjával szabaddá tette a területet, amíg meg nem pillantotta, amit keresett. A gyomor belső falánál, majdnem a duodenum kezdeténél ki-domborodtak a szövetek.

– Azonnal mintát küldünk a laborba – adta ki az utasítást a sebész, aztán meglepetésére a pylorus szélénél egy második, nagyon kicsi tumort is felfedezett.

Vajon operálható? – gondolta önkéntelenül.

– A labor csináljon hűtött metszetet is!

Egy nővér már el is sietett.

Manfred Blacher éppen abban a korban volt, amikor a legnagyobb a karcinóma veszélye. Itt biztosra kell menni, ha rákról van szó, az egyetlen remény, hogy a beavatkozás után nem lesz áttétel.

Ha nem így történik, csak egyetlen lehet tenni: a lehető legkellemebbé tenni a beteg hátralévő napjait.

Claudia újra érezte a szörnyű félelmet. Eddig a percig tulajdonképpen nem is volt ideje belegondolni, mi történhet, csak azért aggódott, hogy minél gyorsabban elérjék a klinikát a szenvedő beteggel.

Csalódott azonban, amikor azt hitte, hogy dr. Anders közbelépésével minden megoldódik. Blacher változatlanul veszélyben volt.

Most először világosodott meg előtte, mit érez a festő iránt. Több, sokkal több volt ez, mint egy beteg iránti szokványos érdeklődés, pedig igyekezett megmagyarázni magának, hogy mindez csak kíváncsiság és részvét, együttérzés, semmi több, de ez nem volt igaz. Ennél sokkal többről van szó – szereti ezt az embert!

A műtőasztalra nézett, és szinte összeomlott a látványtól. A szíve sebesen kalapált, és szédült. Elfordította a tekintetét, különben nem tudta volna tartani magát. Rákiabált volna a sebészre, hogy folytassa, mindegy, mit mond a labor! Folytatni kell!

Lehetetlen, mondogatta magának, hogy megnyugodjon. Orvosok nem szeretnek bele a betegekbe – próbálta bebeszélni magának, de sikertelenül. Egy átlagos betegért nem reszket, nem aggódik, nem szenved így egy orvos!

És örülni sem tud neki ennyire!

A szíve majd kiugrott a helyéből, amikor meghallotta a laborból visszatérő nővér hangját:

– Jóindulatú!

Még a sebész is megkönnyebbült, amikor bejelentette:

– Akkor folytathatjuk.

Rögzítették a gyomor felső harmadát, és eltávolították az alsó részt. Mikor a vékonybél izmainál jártak, megint erős vérzés lépett fel. A szívóka működésbe lépett, és gurgulázva nyelte a vért. Claudia boldogsága ismét rémületbe csapott át. Ha ez így folytatódik, a sebészi beavatkozás végzetessé válhat! Miért nem adnak vért neki?

Mintha a kérdésére válaszolna, megszólalt dr. Anders:

– Transzfúziót!

Már áramlott is a vér a vénába, a vérzést is sikerült csillapítani.

– Nincs heg a duodenumban – mondta megkönnyebbülten a főorvos. – Szerencsénk van. Most kimetszem a tumort.

– Instabil a keringés – jelezte gondterhelten az altatóorvosnő.

– Hát már soha nem ér véget a félelem? – kérdezte magában Claudia. Remegett a keze, legszívesebben oda lépett volna segíteni, de olyan ideges volt, hogy valószínűleg csak akadályozta volna a főorvost. Úgy tűnt, Anders doktor is tudja, ezért nem szólítja az asztalhoz. Továbbra is csak tétlenül figyelte, mi történik.

– Nemsokára végzünk – mondta a főorvos. – Von Ringsdorff doktornő, visszakapcsolhatja a keringést, már csak a varrás van hátra.

Egy órája álltak már a a műtőben, s még ugyanennyi aprólékos munka volt hátra, le kellett zárni a belet és a gyomor meghagyott részét.

Anders doktor keményen összpontosítva dolgozott, míg végre lezárhatta a duodenumot és kivezethette az anasztomózist.

A beteg legyengült állapotához képest jól viselte a műtétet. Dr. Anders halkán konzultált az altatóorvosnővel a továbbiakról, aztán a fürdő felé indult. Felesége követte, ő azonban még megállt Claudia mellett, és megfogta a karját.

– Feküdjön le, most azonnal! Aludnia kell!

Hogy is tudna ő most aludni, amikor annyi minden történhet még ezen az éjszakán: keringési rendellenesség, ájulás, szívrohamok.

Katja Anders olvasott a gondolataiban.

– Éppen elég tapasztalt ember van itt, sőt mi sem lakunk messze, szükség esetén hamar itt lehetünk. Senkinek nem segít, ha virraszt a beteg mellett, aki nagy valószínűséggel az egész éjszakát átalussza.

– De nem tudok – mondta a fiatal orvosnő, s közben az alvó férfit nézte, akit áttettek a kerekeken guruló hordágyra, s elindultak vele kifelé.

– Dehogynem tud. Ha kialussza magát, holnap frissebb lesz, jobban tudja végezni a munkáját. Nagyon jól tudja, hogy a betegnek holnap nagyobb szüksége lesz magára!

Claudia fölkapta a fejét. Hogy érti ezt Katja Anders?

– Emlékezzen csak Blacher reagálására, amikor felfogta, hol van. Az izgalom ártalmas az ő állapotában. Magának kell meggyőznie, hogy a műtét feltétlenül szükséges volt. Tudatosítsa benne, hogy élni fog, és élnie is kell! Ez sokkal fontosabb, mint hogy egész éjszaka mellette üljön és vigyázza az álmát.

Claudia fellelegezve bólíntott.

– Köszönöm. Köszönök mindent – mondta halkán.

Hirtelen halottfáradtnak érezte magát. Alig állt a lábán, amikor hazaindult. Levetkőzött, és amint a párnára hajtotta a fejét, már aludt is.

Reggel ismét madáracsicsérgésre ébredt. A nap egy friss, zöld világra sütött le, virágillat szállt a levegőben. Milyen gyönyörű nap!

Szerelmes vagyok – gondolta hevesen dobogó szívvel. – Szeretem ezt az embert, és szeretni – csodálatos!

*

Később azonban már korántsem talált ilyen csodálatosnak mindent.

Elment a városszéli kis házba, hogy összeszedjen néhány ruhaneműt és tisztálkodószert a betegnek. Nem akart egy nővért kiküldeni, inkább saját ebédszünetét áldozta fel.

Amint becsukta maga mögött a ház ajtaját, hirtelen rátört az elhagyatottság, a kilátástalanság keserves érzése.

Pedig milyen jól kezdődött a nap!

Megtudta, hogy a betegnek nyugodt éjszakája volt, s állapota csaknem jónak mondható. Aludt, amikor a lány benézett hozzá, az arca sápadt volt és nyirkosnak tűnt, magán viselte a kiállt fájdalom jeleit.

Utána Claudia nekilátott a rá osztott vakbélműtétnek. Minden kitűnően sikerült, semmi komplikáció nem lépett fel, dr. Anders meg is dicsérte.

Amikor eszébe jutott, milyen boldoggá tette volna korábban a dicséret, megrázta a fejét. Minden megváltozott, átértékelődött, most csak Manfred Blacher állapota számított.

Sóhajtvá ment fel a lépcsőn. A hálószobában az egész falat elfoglaló beépített szekrényben szinte elveszett a néhány öltöny. Claudia összeszedett hálóruhákat, alsóneműt és egy öltönyt, aztán becsomagolt egy pár cipőt és egy papucsot, majd egy még bontatlan csomagolású fogkefét, fésűt, szappant és arcvizet.

Mikor mindezzel végzett, a bőrönd, amelyet ugyancsak a beépített szekrényben talált, még félig üres volt, így hát betett még néhány könyvet is a ruhák mellé.

Visszament a klinikára, és leadta az osztályon a bőröndöt. Amíg a beteg még a megfigyelőben van, nincs szüksége ezekre a holmikra, majd ha rendes betegszobába kerül, átadják neki.

- Hogy van egyébként?
- Változatlanul. Megint elaludt.
- Mondott valamit, amíg ébren volt?

– Egy kicsit zavart volt, amikor magához tért. Elmondtunk neki mindent. Izgatottnak látszott, de aztán újra elaludt. Anders doktornő itt volt ebéd előtt, és váltott vele néhány szót, aztán azt mondta, elégedett az állapotával.

Claudia megköszönte a felvilágosítást, és az ajtóból vetett egy pillantást a betegre. A férfi arca sápadt és beesett volt. Heves részvét kerítette hatalmába a lányt, ezért inkább gyorsan megfordult, és a kantinba sietett, hogy egyen valamit.

Még az asztalnál ült, amikor a műtöbe hívták, mert a főorvosnak aszisztensre volt szüksége egy sürgős beavatkozáshoz. Egy gyermekről volt szó, aki a fogorvosnál lenyelt egy tampon, s csak a tampon egy részét sikerült kihúzni, a maradék a légútba kerülhetett, mert a fiú szüntelenül köhögött. Dr. Anders bronchoszkópiát akart csinálni. Intett Claudianak, aki ebben a percben lépett be.

– Sajnálom – mondta a főorvos a mosdónál állva, a lányt azonban csak az a kérdés foglalkoztatta, mit mondott Blacher, amikor magához tért.

– Az előbb hallottam, hogy a felesége bent volt Blacher úrnál... – Elpirult, mert úgy érezte, Anders doktor kutatóan néz rá. – Elnézést, hogy megkérdezem, de aggódom a betegért.

– Érthető, Claudia – súrolta gondosan tovább a kezét dr. Anders. – Akkor is elmondtam volna, ha nem kérdezi. Blacher úgy viselkedett, ahogyan vártuk. Amikor a feleségem elmondta ne-

ki, hogy sürgős volt az operáció, mert felfakadt a fekélye, Blacher nagyon durva lett.

– Miért? – kérdezte izgatottan Claudia. Még a kézmosásról is elfeledkezett, úgy csüngött a főorvos szavain.

– Nos, felhívta a feleségem figyelmét, hogy nem volt jogunk megműteni és a gyomra egy részét eltávolítani. A törvény előírja, hogy a beteg írásbeli vagy szóbeli beleegyezése szükséges, mi viszont ezt nem kértük ki.

– Lehetetlen!

– Pedig ez még nem minden! Kilátásba helyezte, hogy ezért felelni fogunk.

Mit is várt a lány tulajdonképpen, maga sem tudta, talán csodát remélt. Megtörtén bámulta a mosdó szélén nyugvó kezét.

– Amikor maga megtalálta őt a házában, akkor nem mondott ilyesmit? – kérdezte dr. Anders, és a tanácstalan, segélykérő pillantást látva folytatta:

– Nem kérte magát, hogy hozassa be a klinikára operációra?

Claudiának váratlanul eszébe jutott egy emlék, amitől lángba borult az arca. Arra a percre gondolt, amikor a karjában tartotta a férfit, s hogy az őt Mariának szólította. Emlékezett minden szóra, minden hangra. S egy mondat különösen fontos lett a számára, mivel elviselhetetlennek tűnt a gondolat, hogy a főorvosnak kellemetlenségei legyenek.

– Segítséget kért tőlem.

Csak miután kimondta, akkor tuda-

tosult benne, hogy nem egészen ez az igazság. Úgy hangzott, mintha a beteg őt, dr. Claudia Pahlen orvost kérte volna, hogy segítsen, pedig nem így történt. A valóságban a férfi a Maria nevű ismeretlen asszonyt szólongatta, akinek a portréja az egyetlen festmény volt a házban.

– Akkor rendben van – mondta Anders doktor. – Ezek szerint nem kell komolyan venni a fenyegetőzését – mosolyodott el. – Ne vágjon már ilyen képet, nem történhet semmi baj! És hogy megnyugtassam, én ezt a beteget mindenképpen megoperáltam volna. Most már minden rendben van?

Claudia kínosan mosolygott. Ebben a kellemetlen helyzetben semmi nem volt rendben.

Dr. Anderst azonban nem tévesztette meg a mosoly, úgy olvasott a tiszta arcban, mintha nyitott könyv lenne.

– Mi a baj? – fordult hozzá barátságosan. Olyan együttérző volt a hangja, hogy a lánynak könnyek szöktek a szemébe. Nem akart ő erről beszélni – de most egyszerűen muszáj volt mindent elmondania. Eltöltötte az érzés, hogy ehhez az emberhez teljes bizalommal fordulhat. Elmondott mindent a kis házban tett látogatásról.

– Borzalmas, ahogy ott él – magyarázta. – Senki nem törődött volna velem, ha én nem megyek oda! Meghalt volna, ott, egyedül!

Élénken emlékezett a férfi nyögéseire, fájdalmas kiáltására. Ha csak kicsit

is később érkezik, semmit nem tehetett volna érte.

Beszélt a kandalló fölötti képről is, és elmondta, hogyan szólította őt a férfi.

– Nem ismert meg, lázas volt, és nagyon szenvedett.

– Kedves Claudia, ebből ne csináljon gondot magának – nyúlt dr. Anders a steril körömkefe után. – Megmentettük az életét, s ezért senki nem tehet nekünk szemrehányást, ő maga sem, még ha akarata ellenére történt volna is. Ez volt a kötelességünk. Akkor lennénk vétkesek, ha tétlenül néztük volna, ahogy kínok között meghal, csak azért, mert nincs birtokunkban a beleegyezése!

– Igen, így van, de mégiscsak borzalmas, hogy ez az ember minden segítséget visszautasít! Mintha gyűlölné élni, csak mert a felesége már nem él!

– Még nem jutott túl rajta. Nehéz is, ha az ember egyszer szeretett valakit.

– Olyan szívesen segítenék neki – bóbíntott tanácstalanul Claudia. – Csak hagyná!

Dr. Anders éles pillantást vetett a fiatal orvosnőre.

– Szereti, igaz?

Claudia felkapta a fejét, az arca lán-golt. A zavartól és a tanácstalanságtól nem is tudott megszólalni. Karin nővér megjelenése szabadította ki kínos helyzetéből.

– A beteget előkészítettük, doktor úr.

– Megyünk – kötötte fel maszkját a

főorvos, és már indult is a műtőbe, ahol a gyermek az asztalon feküdt.

Feljebb emeltette az asztal felső részét, mielőtt megkezdte a vizsgálatot. Az idáig nyugodtan alvó kis beteg most megmozdult, de aztán újra elernyed, és ellenállás nélkül tűrte, hogy a bronchoszkópot bevezessék a légcsövébe.

– Megvan! – nyújtotta kezét a sebész az előre kiválasztott 4 cm hosszú csipeszért, amely olyan keskeny volt, hogy a bronchoszkópon át be lehetett nyúltni vele. Óvatosan fogta meg és húzta ki azt az apró valamit, amit a középső tüdőlebeny kezdeténél fedezett fel.

A hangszóró megszólalt, a főorvost keresték, aki Claudiához fordult:

– Készen vagyunk. És még valami a Blacher-üggyel kapcsolatban. Úgy gondolom, ő ráér. Ez a kicsi nemsokára felébred, először vele törődjön, biztosan meg lesz rémülve, amikor kinyitja a szemét és idegen környezetben találja magát. Majd utána beszélhet Blacherrel.

– Köszönöm – nézett rá hálás szemekkel Claudia. – Köszönök mindent.

*

A megfigyelőbe menet a lány a röntgenfelvételekkel a férje szobájába tartó Katja Andersszel találkozott össze, aki megállt mellette.

– Az aneszteziológussal egyetértésben áthelyeztük Blacher urat, már a férfiosztályon van.

– Még mindig fenyegetőzik? – Claudia csak most vette észre, mennyire fél a találkozástól.

– Igen, nagyon barátságtalan, de egyszerűen nem törődünk vele.

Pahlen doktornő nagyot sóhajtott, és búcsúzni készült.

– Még valami, kollegina. Ne rémüljön meg, ha meglátja a kezét.

Claudia szíve összeszorult, hirtelen libabőrös lett. A keze! Most megtudja, mit takart az örökké viselt kesztyű! Valami szörnyűség lehet, hiszen különben nem rejtette volna el!

– Meglehetősen rosszul néz ki – mondta Katja Anders. – Én is megijedtem, amikor megláttam.

– Nekem az örökké hordott kesztyű ellenére az volt a benyomásom, hogy ez a kéz sérült és nem mozog... És mivel a férfi festő...

Hirtelen eszébe jutott valami, ami magyarázat lehetne Blacher keserűségére, gyűlölködésére:

– Talán azért lett ilyen, mert nem tudott többé festeni! Hacsak nem balkezes, soha többé nem tud dolgozni, nem igaz?

Katja Anders bólintott.

– Mielőtt bevitték a műtőbe, természetesen levették róla a kesztyűt, de akkor már aludt. Amikor felébredt, azonnal a kesztyűjét kereste, alig tudták lecsillapítani, mert nem találták meg azonnal. Szóval a keze csúnyán összeégett, méghozzá nem is nagyon régen. Első látásra úgy néztem, fontosabb idegek is megsérültek, olyan a

jobb keze, mint egy kampó. Nem, ezzel a kézzel nem lehet festeni.

– Ó, Istenem! – borzadt el Claudia. – Bár tudnánk segíteni rajta!

– Ezt már a sebészekre bízom, a férjemnek meg kellene nézni a kezét, talán tud tenni valamit.

Claudia bólintott és továbbment, Katja Anders pedig elsietett a férje irodájába. Tulajdonképpen csak egy megbeszélés miatt jött be ma délután a klinikára, de mint mindig, ha bent tartózkodott, azonnal akadt más munka is.

*

Az osztályos orvos szobájában Claudia kért egy csésze kávé, és miközben kiitta, Blacher állapotáról érdeklődött. A nővér lesütötte a szemét.

– Kiállhatatlan – jelentette ki. – Megszoktuk már az ilyesmit, de ez a Blacher úr barátságtalanságban túltesz mindenkin, aki valaha is megfordult itt.

– Ébren van?

– Nagyon is. Az ügyvédjével akar beszélni, méghozzá azonnal. Azt mondja, feljelent bennünket, bár nem tudom, mivel ártottunk neki.

Claudia tudta a választ, de nem mondta ki: a férfi nem akar élni. Igaza volt tegnap Katja Andersnek, aki először mondta ki ezt.

– Bemegyek hozzá – emelte fel Claudia a vérnyomásmérőt és a Blacher-dossziét, benne az utolsó laboreredményekkel.

Szívdobogva indult a makacsul ellenálló beteghez, azzal a szilárd elhatározással, hogy ezúttal nem hagyja magát.

Amikor azonban belépett a szobába, elfogta a rémület, először amiatt, ahogy a férfi kinézett. A második rémületet pedig a figyelmeztetés ellenére is a keze okozta, ez a szerencsétlen, súlyosan sérült kéz, amelyet a férfi azonnal a takaró alá rejtett.

Beesett, fénytelen szemmel feküdt ott, karjába még mindig be volt kötve az infúzió.

Mérgesen nézett föl, amikor a lány odalépett hozzá.

– Mit akar? Az ügyvédemet várom!

– Tudom, mit tervez, Blacher úr – kezdte szilárd hangon Claudia. Megállt az ágy mellett, és lenézett a betegre. – De nincs értelme, hogy akár a sebészetet, akár a klinikát beperelje. – S mivel a férfi mérgesen tiltakozni készült, felemelte a kezét: – Még nem fejeztem be, kérem. Tegnap este én voltam önnél. Lázás volt, nagyon beteg, és segítséget kért tőlem. Azt tettem, amivel a segítségére lehettem, így tulajdonképpen a beleegyezésével hoztuk ide és operáltuk meg. Ért engem?

A férfi sokáig nézte az orvosnőt, aztán elhúzta a száját.

– Nem vagyok örült, hát értem – felelte zordan. – Maga a beleegyezésem nélkül bejött a házamba, és mivel nem tudtam védekezni, behozatott ide. Most pedig azt próbálja bemesélni, hogy magától, éppen magától kértem segítséget. Ez abszurdum!

Csak nyugodtan, mondogatta magában Claudia, csak nyugodtan.

– Így történt – mondta biztos hangon. Nem volt könnyű megőrizni a nyugalmát.

– Úgy, és most persze rettenetesen hálásnak kellene lennem, igaz? Hát erre ne számítson. Nem mondok köszönetet, egy árva köszönő szót sem, amiért talán megmentette az életemet. Sokkal szívesebben haltam volna meg, világos? Megértett, doktornő?

Claudia behunyta a szemét, mert lehetetlen volt állni a dühös pillantást, a vádoló tekintetet, amely megsebezte.

– Megértette? – kérdezte a férfi még egyszer, pedig alig tudott már megszólalni. Az altatástól még érzékeny volt a gégefő, s köhögni kezdett. Rázta a köhögés a testét, és ettől fájni kezdett a sebe. Összeszorított fogakkal várt, amíg a fájdalom alábbhagyott.

– Beadok valamit – mondta azonnal Claudia. Aggódva nézett rá, hiszen felszakadhat a seb, és a beteg már eddig is túl sok vért vesztett.

A férfi dühösen legyintett:

– Ennyi a maguk tudománya: fájdalom elleni tabletta, altatótabletta, ébresztőtabletta. Nem akarok semmi fájdalomcsillapítót.

– Csakhogy a köhögés nem egyszerűen fájdalmas, hanem veszélyes is – vitatkozott a lány.

A beteg nevetett.

– Na és? Mi lehetne jobb nekem annál, hogy végem van? Éppen azt akarom!

A fiatal orvosnő szíve gyorsabban dobogott.

– Blacher úr, én tudom, miért ilyen boldogtalan – kezdett bele.

– Igazán? – Újabb köhögési roham rázta meg a férfit, s könnyeket csalt a szemébe. Tétovázott, majd hirtelen előhúzta jobb kezét a takaró alól, és kézfejjével megtörölte a szemét, aztán nem rejtette el megint a kezét, hanem a takaróra fektette. Claudia ezt jó jelnek vélte. Talán nagyobb bizalommal lesz iránta a férfi. Azonban tévedett.

– A... a sérülése miatt... – alig mondta ki, amikor a férfi már fölnevetett. Kinevette őt, aztán elhúzta a száját.

– Igen, magának egy balesete lehetett. Azóta nem tud festeni, de lehetne talán...

– Ostobaság! Maga semmit nem tud – vágott közbe durván a férfi. – Most pedig hagyjon békén!

Claudia azonban még korántsem fejezte be.

– Dr. Anders megnézi a kezét, talán létezik megoldás. Ha megint tudna festeni, az életnek is lenne értelme, nem igaz? – mosolygott rá. Kimondhatatlanul szeretett volna segíteni rajta.

– Magának annyi esze sincs, mint egy tyúknak! – tört ki hirtelen a férfi. – Tűnjön el a tanácsaival együtt, látni sem akarom többet!

– De Blacher úr! – rémült meg Claudia.

– Blacher úr, Blacher úr – utánozta

a férfi, és összeégett kezével az ajtóra mutatott: – Tegye meg, hogy eltűnik!

– Kérem...

– Kifelé! – üvöltötte a beteg.

Nem mondott ellent neki, hogy ne izgassa fel még jobban, inkább elhagyta a szobát. Egészen elsápadt. Amikor az osztályos nővér meglátta, rögtön egy csésze kávé nyomott a kezébe.

– Meglehetősen hangos volt a beteg, egyre nehezebb lesz vele. Egyébként felszóltak a pénztárból, hogy Blacher úrért még nem fizettek. Kérdezik, tud-e fizetni.

– Érdeklődött a betegtől?

– Igen. Először azt mondta, majd azok fognak fizetni, akik az akarata ellenére idehozták, de aztán valószínűleg eszébe jutott, hogy egyébként is szüksége van pénzre, és megbízott, hogy menjek el a házába, és hozzam el az íróasztalából a csekkfüzetét. Mondtam, hogy nem tudok elmenni, ügyeletes vagyok. Meg lehetne bízni ezzel valakit a gondnokságról? Doktornő, maga meglátogatta Blachert, talán tudja, hol van az a füzet.

Claudia legszívesebben elutasította volna, elborzadt a gondolattól, hogy még egyszer tegyen valamit ezért az emberért. Értelmetlennek tűnt az egész, de végül mégiscsak rávette magát, hogy újra elmenjen a kis házba.

Este lett, mire hozzájutott.

Csak útközben jutott eszébe, hogy nincs nála a kulcs, mert Blacher holmijai között van. Visszamenni és elkérni

nem volt kedve. Eldöntötte magában, hogy lezárja a dolgot. A jövőben csak azt fogja tenni, ami a kötelessége, semmi többet.

A nyitott ablakon át szerencsére be tudott jutni a házba. Ahogy az előszobába lépett, látta, hogy egy ajtó alatt becsúsztatott levél fekszik a földön. Nagy boríték volt, nem férhetett be a postaládába. Claudia felemelte, aztán a csekkfüzet keresésére indult. Egyszerű kis kétfiókos íróasztalt talált, a felső fiókban banki bizonylatok, két betétkönyv és egy csekkfüzet feküdt. Máris mehetett volna, de még egyszer meg akarta nézni a festményt.

Ezúttal közelebb ment hozzá. A jobb alsó sarokban fölfedezte a festő nevét, egy jól olvasható M. Blachert, és a dátumot. Öt évvel ezelőtt készült a kép, akkor volt Maria ilyen fiatal, szép és boldog. Mi történhetett, ami megkeseredett, gyűlölettel teli emberré tette azt a festőt, aki ilyen képeket tudott alkotni? Miért jutott el odáig, hogy sem a művészet, sem maga az élet nem érdekli?

Elveszítette ezt az asszonyt, és ezt nem bírta elviselni. Meggyűlölte a sorát, aztán önmagát is.

Sóhajtván fordult el a képtől, és hirtelen eszébe jutott a levél. Megnézte a feladót. Brémából érkezett, a Hansen Gyermekotthonból. Vajon fontos hír? Elhatározta, hogy magával viszi, s mikor megfogta, észrevette, hogy nincs rendesen lezárva a boríték. Könnyen ki tudta nyitni, bár maga sem tudta,

miért teszi. Nem tartozott a kíváncsi emberek közé, akik mindenbe beleütik az orrukát, amihez semmi közük sincs, csak eltöltötte az érzés, hogy minden fontos, ami Blacherrel kapcsolatos. Vagy talán valami sejtés súgta neki, hogy olvassa el a levelet?

Amikor meglátta a fényképeket, már eleget tudott. El sem kellett olvasnia a levelet, amelyben az otthon vezetősége kéri Blacher urat, hogy fizesse ki a számláját Anja leánya gondozásáért. A kislány döbbenetesen hasonlított az anyjára. Maria is ugyanilyen lehetett négyéves korában, mint a kicsi Anja.

– Istenem! – suttogta a fiatal orvosnő. Le kellett ülnie a legközelebbi székre. Vetett egy pillantást a levél többi részére, amely a kislány hogylétéről számolt be. Amennyire kivette belőle, az év eleje óta volt Anja az otthonban. A levélben az állt, hogy Anja sokat sír, nem akar enni, nyugtalanul alszik, és mindig a szüleit követeli.

Biztosan jólesne a kislánynak, ha meglátogatnák, írta az otthon vezetősége.

Claudia könnyes szemekkel zárta le újra a borítékot.

Szegény kicsi lány – gondolta magában.

*

Este hat órakor, mint mindig, nyugalom honolt az osztályon. A vacsorát már elfogyasztották, s az utolsó látogatók is elhagyták a klinikát. A nővérek

és az ápolók nekiláthattak saját vacsorájuknak.

Mikor Claudia átment az intenzív osztályra, hogy utánanézzon egy súlyos betegnek, senkivel nem találkozott össze a folyosókon. Az intenzíven egyetlen nővér tartott ügyeletet, a többiek vacsoráztak, vagy már el is mentek haza, Claudia azonban éjszakás volt ma, s pillanatnyilag teljesen egyedül volt.

A beteg mozdulatlanul, infúzióra kötve feküdt az ágyában, de ahogy megérezte az orvosnő jelenlétét, kinyitotta a szemét, és elmosolyodott. A tekintetével mosolygott, mert vékony ajka nehezen mozdult.

– Jó, hogy bejött hozzám, doktornő – suttogta az öregember. – Még el akartam mondani, hogy köszönök önnek mindent.

Olyan ünnepélyes volt a hangja, hogy Claudia egészen meghatódva kérdezte:

– Miért mond nekem köszönetet, Weinert úr?

– Mert többé nem találkozunk – felelte békésen a beteg.

– Ne mondjon ilyeneket, kérem!

– Miért? Ne áltassuk magunkat, doktornő. Lejárt az időm, óráról órára gyengülök. A szívem már nem akarja folytatni a munkát, hiába az önök fáradozása. Ne aggódjanak miattam, kérem! Egyszer mindenkinek el kell mennie, ezt az orvosnak is el kell fogadnia, nem az ő veresége. Mindannyian meghalunk egyszer, ki előbb, ki

később, még az orvosok is elmennek egy szép napon. Ha valakinek olyan hosszú, szép élete volt, mint nekem, nem fáj a halál. A szeretteim már várnak rám.

Az öregember hangja egyre halkabb lett, egyre lassabban beszélt, végül már alig lehetett megérteni, mit mond. Behunyta a szemét, és elmosolyodott. A légzése mély, rendszeres volt. Elkészült az útra!

Claudia érezte, hogy szemét előntik a könnyek. Az öregember lelke már elhagyta ezt a világot, s nemsokára a teste is követni fogja. Lejárt az idő, a fáradt szervezet pihenni akar. A lány azt kívánta, bár őt is el tudná tölteni ez a csodálatos béke.

Valaki a nevéen szólította, egy fiatal tanuló nővér állt mögötte.

– Blacher úr egy titkárnőt szeretne hívatni, mit csináljak? A személyzetből már nincs itt senki, Baier kisasszonyt sem tudtam elérni.

– Nem próbálta rábeszélni a beteget, hogy halassa holnapra a dolgot?

– Próbáltam, de egyszerűen kidobott, nem is akarok még egyszer odamenni hozzá.

– Akkor majd megyek én – szólta Claudia, s önmaga is meglepődött azon, amit mondott, hiszen megesküdüdött, hogy a jövőben messze elkerüli azt a szobát. Most azonban annyira nyugodtnak és erősnek érezte magát, hogy Manfred Blacherhez is be mert menni.

★

Amikor a férfi meglátta, könnyörtelen pillantást vetett rá.

– Ha nem akar levelet írni, jobb, ha azonnal eltűnik, ma már éppen elég orvost láttam.

Nagyon sápadt volt, az arca verítékezett.

A lány megőrizte a nyugalmát, s igyekezett, hogy a férfi se legyen ideges, hiszen az árthat az egészségének. Fogott egy tollat meg a gyermekotthonból jött levél immár üres borítékját.

– Diktáljon!

A férfi csodálkozó pillantást vetett rá, és egy percre habozott, aztán nyelt egyet, és belekezdett:

– Kedves Dorothee! Ma azt a hírt kaptam az otthonból, hogy Anja nagyon rosszul érzi ott magát, nem lenne jó ott maradnia. Az én helyzetemben és rossz egészségi állapotomban – megállt, és rászólt a lányra: – Írja már! Úgy döntöttem, rád bízom Anját. Klaus és te többször kértétek már, hogy adoptálhassátok, most hozzájárulok . . .

Tovább beszélt, de Claudia már nem írta. Fölemelte a fejét, és döbbenet nézett a férfira.

– Mi van? – kérdezte az.

– Maga . . . Csak nem akarja a gyerekét . . .

– Micsoda? – kiáltott föl a beteg. – Honnan tudja egyáltalán, hogy a gyerekekről van szó? Megint kémkedett, igaz? Magát nagyon érdeklik az én dolgom, de ez nekem egyáltalán nem

tetszik, Pahlen doktornó! Már megmondtam, hogy nem vagyok hajlandó elviselni magát!

– Értse meg, nincs olyan helyzetben, hogy meghozhatna egy ilyen döntést – magyarázta a lány, aki úgy érezte, a festő ezzel elvágná az utolsó szálat is, amely még ehhez a világhoz fűzi. – A kislány a maga gyereke, a magáé! Miért nem akar élni őerte, ha már saját magáért nem akar? Mit vétett magának ez a kis ártatlan? A gyerek boldogtalan, sír és magát hívja! Az apját! Hát nem hallja?

– Csönd, nem hallgatom tovább! – kiáltott fel a férfi, és vadul befogta a fülét. – Azonnal menjen ki, és megtiltom, hogy még egyszer betegye ide a lábát!

Annyira sápadt, elgyötört volt az arca, hogy Claudia riadtan engedelmeskedett. Az orvoslélek azt sügta, nem szabad még egyszer megszólalnia. A férfi beteg, gyöngé, minden izgalom beláthatatlan következményekkel járhat! Szólni kell az ügyeletesnek, hogy figyeljen oda rá.

Már a folyosón járt, amikor megtorpant és a kezére pillantott. Még mindig nála volt a boríték, rajta a megkezdett írás. Észre sem vette, hogy magával hozta, amikor kijött a szobából.

Jó ég! – gondolta. – Mi mindent fog még tenni ez a boldogtalan?

– Claudia! – szólította meg a döbbenet dr. Anders, aki éppen az irodája előtt állt Veronika Baierral. A titkárnő néhány levelet tartott a kezében,

amelyeket valószínűleg szétosztani készült.

– Claudia, mi van magával?

Az orvosnő felelni akart, de nem jött ki hang a torkán. Némán nyújtotta át a borítékot a főorvosnak.

Dr. Anders elolvasta a feladót és megnézte az írást, de semmit nem értett.

– Mit jelent ez?

– Hogy Blacher úr a lányát, a kislányát . . . örökbe akarja adni!

Olyan boldogtalanul nézett a főorvosra, hogy az felsóhajtott.

– Kedvesem, mibe keveredett már megint? Nos jó, még ma beszélek vele. Bár jobbat tenne neki a nyugalom. Majd adatok neki altatót, maga pedig többet ne menjen oda! Ez meg ráér holnapig. Tegye a dolgát, és ne gondoljon Blacherre! Szegénykém, egészen sápadt az izgalomtól! Beszélek az osztályos nővérrel. Jöjjön, Baier kisaszszony!

Az intenzív osztályról lélekszakadva futott oda hozzájuk Gaby nővér, az ügyeletes.

– Főorvos úr! – kiáltotta. – Az öreg Weinert úr! Megállt a szíve, meghalt!

Dr. Anders szó nélkül indult oda, s Claudia követte. Amikor megpillantotta az öregembert, akaratlanul az jutott az eszébe, hogy úgy néz ki, mintha nyugodtan aludna.

A monitoron csak egy egyenes vonal látszott.

A főorvos odalépett a beteghez, és betakarta az arcát.

Gaby nővér bólintott. Értette.

Dr. Robert Anders látta, hogy az öregurat már nem lehet visszahozni az életbe. Megtalálta a végső békét. Mosoly játszott a halott szája körül, s valami végtelen nyugalom tükröződött az arcán.

Hazatért . . .

*

– Távirat érkezett! – jelentette az osztályos nővér. – Blacher úr részére! A postás tudta, hogy itt fekszik, és behozta a táviratot a klinikára.

Kérdőn nézett az osztályos orvosra.

A szobában dr. Anders beszélgetett Claudia Pahlennel és az osztályos kollégával. Senki nem figyelt oda a nőverre, csak akkor, amikor megkérdezte, átadhatja-e a táviratot a betegnek, akkor nézett oda Claudia.

– Rossz éjszakája volt a betegnek, ugye? – S mikor a nővér bólintott, folytatta: – Talán jobb lesz, ha először megnézzük, nem tartalmaz-e rossz hírt a távirat.

Inkább dr. Andershez beszélt, mint a nővérhez, de az osztályos orvos is odafigyelt. Senkinek nem tetszett a beteg állapota. Nem volt ugyan lázas és a sebe is rendesen gyógyult, mégis különös gonddal figyelték.

Anders doktor, aki éppen egy másik beteg veseműködéséről érdeklődött, fölfigyelt.

– Miről van szó? – kérdezte felpillantva a laboreredmények közül.

– Blacher úrról – mondta Claudia.

Átvette a táviratot, és megmutatta a főorvosnak.

Dr. Anders egy pillantást vetett rá.

– Le van zárva, nincs jogunk felnyitni, de talán kapcsolatba tudunk lépni a feladóval. Claudia, elintézi?

A fiatal orvosnő elpirult, és némán eltette a táviratot.

– Holler úrnál mit mutatott a vizsgálat? – fordult vissza az osztályos orvoshoz dr. Anders.

– Lassan javul – felelte a kolléga. – Höemelkedés nincs.

– És milyen a seb állapota?

Az osztályos orvos tétovázott.

– Nem rossz . . .

A főorvos éles pillantást vetett rá.

– Megnézem – döntötte el. – Claudia, magára már nincs szükségem.

Csengett az asztalon álló telefon, Pahlen doktornőt keresték, a központ városi hívást kapcsolt. Amikor a lány átvette a kagylót, a többiek elhagyták a szobát, a nővér kötözőasztalt tolt az orvosok után.

Claudia egyik régi kolléganője jelentkezett, érdeklődött, hogy megy a sora.

– Nincs kedved visszajönni hozzánk, leányzó? Nem, nem viccelek, az öreg kért meg, hogy beszéljek veled. Két új asszisztensünk is megbetegedett, Rainernek pedig egy műtétnél elfertőződött az ujsa. Komolyan, tényleg jól érzed magad ott vidéken?

– Bergesfelden város – javította ki Claudia kolléganője elképzeléseit. – És Freiburg itt van a közelben.

Bár még nem volt ideje megnézni Freiburgot, tervezte, hogy eltölt ott egy hétvégét. Szálloda, jó ételek, színház, bevásárlás . . .

Nyílt az ajtó, Veronika Baier lépett be, s kérdően nézett Claudiára.

– Sajnos be kell fejeznem, Anita. Köszönöm a hívást.

– Őszintén mondom, hogy szükségünk van rád. Ha tudsz, gyere!

Letették a kagylót. Veronika Baier homlokát ráncolva szólalt meg:

– Megkértek, hogy írjam meg Blacher úr egy sürgős levelét, de amikor beléptem hozzá, tombolva azt mondta, majd üzen, ha szüksége lesz rám. Mi van vele, doktornő?

– Minden – mondta röviden Claudia. Nem akarta elmesélni Blacher egész élettörténetét. Bármilyen gonoszul és agresszíven viselkedett a férfi, úgy érezte, ehhez még sincs joga.

– A legjobb, ha békén hagyjuk – mondta gyorsan.

Megvárta, amíg a titkárnő kimegy, aztán szólt a központnak, hogy távolsági vonalat kér, és megadta a távirat brémai feladójának számát. A vonal egyelőre foglalt volt, várnia kellett. Később dr. Büttnernek asszisztált a műtőben, majd az ebédszünetben gyorsan megebédelt a kantinban, utána fölment az orvosi szobába, és nekiállt az írnivalóknak. Egy műtétről volt szó, amelynek leírását kellett megcsinálnia, mivel a magnószalagra csak vázlatot vett fel. Éppen a munka kellős közepén tartott, amikor megjelent egy nővér.

– Az osztályos orvost nem tudom elérni doktornő! Be tudna jönni sürgősen Blacher úrhoz? Minden tiltásunk ellenére egyedül fölkelt, és az ajtónál összeesett! Nagy nehezen visszatettük az ágyba. El akart menni!

– Istenem! – kiáltotta rémülten az orvosnő. Kis híján kicsúszott a száján a kérdés: – Elveszítette az eszméletét?

Először a főorvoshoz akart indulni, mert szörnyűnek tűnt a gondolat, hogy megint szembe kell néznie Manfred Blacherrel, de úgy döntött, nem zavarja meg a főorvost, és elindult a beteghez.

A férfi sápadtan, de szikrázó szemmel feküdt az ágyában.

– Maga? – kérdezte, megpillantva Claudiát.

Csak ennyit szólt, de a hangján világosan érződött, hogy nem örül a látogatásnak.

A lány némán az ágyhoz lépett, felhajtotta a takarót, és megvizsgálta a kötést a férfi testén. Száraz volt, a sebnek a jelek szerint nem történt baja. Most a pulzus után nyúlt.

– Uramisten, megint? – sóhajtotta a beteg.

– Nem lett volna szabad felkelnie, maga is tudja – pillantott a lány a szekrény előtt, a földön heverő ruhákra, amelyeket még nem akasztottak vissza. – Nem gondolhatta komolyan, hogy felöltözik és elmegy!

A férfi összeszorított szájjal hallgatott.

– Nem jutott volna messzire. A

halálát is jelenthette volna – de amikor ezt kimondta, már tudta, hogy a férfi éppen ezt akarta: meghalni.

Blacher szemében gúnyos fény vilant, és a lány lehajtotta a fejét.

A beteg előredőlt, és vacogó fogakkal kérdezte:

– Mikor tűnik el végre a közelemből?

Claudiának arcába szökött a vér, de nyugalmat erőltetett magára.

– Hamarosan eltűnök, és soha nem lát többé. Elmegyek Bergesfeldenből.

Mikor kimondta, valahogy megkönnyebbült. A volt kolléganő hívása éppen a megfelelő időben érkezett, mintha a sors rendelte volna így. El kell mennie, képtelen az Erdei Klinikán maradni. Biztos volt benne, hogy egy új helyen el tud felejteni mindent.

Blacher hallgatott. Most először, mióta Claudia ismerte, mintha elbizonytalanodott volna.

A lány a nővérhez fordult, és nyugtatót rendelt a betegnek, aki alig aludt az éjszaka, s nyugtalan, rossz idegállapotban volt. Valami rossz érződött a hangjában.

Mielőtt Claudia visszatért a műtőbe, még egyszer felhívta a brémai számot. Ezúttal sikerült a hívás. A lány bemutatkozott, és felvilágosítást kért. Kapcsolták az intézet vezetőnőjét, aki megkönnyebbülten felsóhajtott, hogy végre jelentkezik valaki ebben az ügyben.

– Ha Blacher úr kórházban van, már értem, miért nem tudtuk elérni.

Küldtem neki egy táviratot, megkaptam?

Claudia elmagyarázta, miről van szó.

– Ó, hogyne, természetesen elmondom, mi áll a táviratban. Anja, Blacher úr kislánya kiszaladt az utcára, egy autó kis híján elütötte. Sokkot kapott. Sajnos én nem vállalhatom tovább a felelősséget a kicsiért. Ha ma sem kaptam volna hírt, kapcsolatba léptem volna Anja nagynénjével. Valakinek a családból törődnie kell a kislánnyal, legjobb persze az apja lenne. A kicsi szüntelenül a szülei után sír. Napról napra rosszabb lesz, higgye el!

Claudia Pahlen szíve gyorsabban dobogott. Hevesen felelte:

– Megpróbálom tudatni Blacher úrral. De... nehéz lesz...

– Nekem nem kell részleteznie, már vannak tapasztalataim Blacher úrról. Ha nem sajnálnám a kislányt, már el sem vállaltam volna a gondozását.

– Majd találok valami megoldást. Kérem, még ne értesítsen más rokont.

– Kérem, doktornő, a lehető leggyorsabban oldjuk meg a problémát.

Claudia felnyögött. Csak most kapott észbe, mit ígért meg. Lehetetlen, hogy még egyszer beszéljen Blacherrel a gyerekről! Meg sem hallgatná, és sürgetni kezdené az örökbefogadást.

Dr. Anders – gondolta Claudia. – Ő az utolsó reményem!

Felhívta a főorvos lakását, s maga Anders doktor vette fel a telefont.

– Mi történt, Claudia?

A lány remegő hangon mesélt el mindent.

– Maga az egyetlen, aki segíteni tud, főorvos úr! Én már nem próbálkozhatom többször, teljesen értelmetlen és céltalan lenne!

A főorvos mélyet sóhajtott. Felesége időközben bejött a szobába, és odahajolt a kagylóhoz. Dr. Anders átölelte, és az asszony mosolyogva bújt oda hozzá.

– Megtisztel a bizalma, Claudia, de nem tudom, megérdemlem-e.

– Ha van ember, aki meg tudja találni a helyes hangot, az ön! – felelte Claudia olyan mély meggyőződéssel, hogy Robert Andersnek nevetnie kellett.

– Pedig ez idáig én sem értem el Blachernél semmit.

– Próbálja meg, kérem! – esengett a lány. – Kérem! Nagyon fontos, nemcsak neki, hanem a gyerekeknek is!

– Nos jó, Claudia, beszélni fogok vele, azt megígérhetem.

Félbeszakította a hálálkodást, és elköszönt, aztán gondolataiba mélyedve nézett maga elé.

– Claudia Pahlennek nagyon fontos ez a festő, ugye? – kérdezte Katja.

– Eltaláltad. Szerelmes belé, de a férfi úgy tesz, mintha ki nem állná.

– Úgy tesz? – ráncolta a homlokát az asszony.

Dr. Anders bólintott.

– Nekem az a véleményem, hogy a valóságban nagyon is kedveli, csak el akarja titkolni.

– Mindenesetre meglehetősen sajátos módon mutatja ki a szimpátiáját. De mondd, mire alapozod te ezt a valószínűtlennek tűnő feltevést?

– Megérzés – felelte Robert Anders.
– Nekem eltűzottnak, mesterkéltnak tűnnek a megnyilvánulásai.

Anders doktor megcsókolta a feleségét, aztán elindult vissza a klinikára.

★

– Tényleg nem volt nagy műtét – magyarázta dr. Anders barátságosan, nagy türelemmel. Ismert sebészeket, akik semmitől nem félnek annyira, mint a műtő előtt várakozó, idegeskedő rokonoktól. Ő azonban mindig oda ment hozzájuk, hogy megnyugtassa vagy felkészítse őket. Ezzel gyakran sok időt és idegeskedést megtakarított. Ilyenkor azonban újra és újra el kellett magyaráznia mindent az ideges embereknek, mint most például ennek az időse úrnak, akinek a feleségét az imént műtötték meg.

– Miért tartott ilyen sokáig? – kérdezte az úr.

– Egy jóindulatú daganatot kellett a bőr zsírszövetéből eltávolítani, s időbe telt a megbolygatott szövetek elrendezése.

– De egyedül jött ki a doktor úr . . .

– Nemsokára a feleségét is kihozzák . . . Nézze, már jönnek is, sőt, a hölgy már ébredszik.

Dr. Anders átengedte az urat a feleségének, ő maga pedig továbbment. Irodájában egy freiburgi professzor

várt rá, akivel egy orvoskonferencia tapasztalatait beszélték meg, majd megkezdődött a rendelés.

– Von Kleber asszony nem jött el – jelezte Veronika Baier az utolsó páciens távozása után.

– Nincs más beteg a várólistán helyette?

– Nincs, mert nem szolt, hogy nem jön.

Dr. Anders az órára nézett. Erre az asszonyra hosszú időt szánt, így most ráért.

– Esetleg odaszólhatok Kettwigékhez, Kettwig úr a következő rendelésre jelentkezett be . . .

– Hagyja csak – legyintett a főorvos.
– Lehet, hogy Kettwig úr nincs is otthon, vagy nem tud most azonnal átjönni. Inkább elintézek addig egy látogatást.

★

Az osztályos nővér átnyújtotta a sebésznek Blacher dossziéját. Dr. Anders megnézte a görbéket és a legújabb laboreredményeket. Az adatok szerint Manfred Blacher már jobban érezhette magát, de még mindig voltak nehézségek.

– Nem eszik – jelentette a nővér. – És nagyon nyugtalan.

– Remélhetőleg nem próbált meg ismét felkelni és felöltözni?

– Nem, ahhoz még túl gyenge.

Dr. Anders bement Blacherhez, aki háttal feküdt a bejáratnak, és hallva az ajtó nyílását megszólalt:

– Mit akar már megint?

Robert Anders szó nélkül odament az ágyhoz.

– Már megmondtam, hogy elegendem van magából, Pahlen doktornó!

– Miért akarja mindenáron kiutálni innen Pahlen doktornót? – szólalt meg barátságosan dr. Anders. Átment az ágy másik oldalára.

– Ó, maga az? – emelkedett föl a beteg. – Miért nem szólt azonnal?

– Nem jutottam hozzá a barátságos fogadtatás miatt.

Blacher bizonytalanul nézett a főorvosra. Dr. Anders kezét nyújtott, de a festő megrázta a fejét.

– Semmire sem tartom azt az állandó kézszorogtatást, még ennyit sem tudnak rólam az Erdei Klinikán?

– Több dolgunk van annál, mint hogy ilyesmire is odafigyeljünk. Azért ideadhatná a kezét.

A beteg a takaró alá dugta sérült kezét.

– Mit akar? – kérdezte idegesen. – Először megoperál az akaratom ellenére, most meg nem engednek haza, hanem újabb operációt terveznek, vagy tévedek?

– Nem téved. Dr. Pahlen már szólt magának arról, hogy megnézem a kezét.

– Erről nem vagyok hajlandó beszélni – jelentette ki a beteg.

– A kezéről vagy a műtétről?

– Egyikről sem.

– Engedje megnézni, így nem tudom, tehetünk-e valamit – hagyta fi-

gyelmen kívül dr. Anders az ellenséges pillantást. Széket húzott az ágyhoz, és leült.

– Mi nyomasztja? Miért nem akar tovább élni?

Blacher szeme összeszűkülte. Mintha sokkolta volna az egyenesen nekiszögeztet kérdés. Hozzászólt már, hogy sorsa tabu más emberek számára. Elérte, hogy békén hagyják az emberek, ez az orvos azonban más. Ő és a fiatal lány éppen hogy az ellenkezőjére törekednek.

Visszanyelte kitörni készülő dühét, és hidegen csak annyit felelt:

– Eszem ágában sincs a gyóntatóatyámnak tekinteni magát.

De a hangja remegett.

– Tehát van valami, amiről lehetne beszélni, ami magát foglalkoztatja. – Dr. Andersnek eszébe sem jutott, hogy magára hagyja a beteget. – Összefüggésben van ez a kislányával? Maga legszívesebben megszabadulna mindentől, csak hogy a kislánynak szüksége van magára, így van?

Blacher sápadt, sovány arcát előntötte a vér.

– Mi jut eszébe, hogy így beszél velem? – kérdezte magánkívül. – Menj a pokolba, maga is és az az orvosnő is, egyiküket sem akarom látni többet! Holnap itt hagyom a klinikát. Megértett?

– Természetesen, hiszen elég hangos volt. Nyugalom, Blacher úr, őrizze meg a nyugalmát, csak magának árt vele, ha felizgatja magát.

– Maga tehet róla!

A főorvos állta a vad pillantást.

– Én arról beszélek, ami magát gyötri, Blacher úr.

– Maga semmit nem tud! Jól mondják, hogy a sebészek henteseek! Mióta foglalkozik maga pszichológiával?

– A sebész, akit nem érdekel a beteg lelki konfliktusa, valóban inkább hentes, mint orvos, bár ez sérti ezt a becsületes szakmát. Ismerek különösen finom lelkű henteseket is.

Blacher elfordult, és az ablakra meredt, amelyen át egy hársfa friss zöld lombja látszott.

Dr. Anders hallgatott. Egy ideig csönd volt, a főorvos végül úgy gondolta, ideje menni, mégsem mozdult. Fogva tartotta egy gondolat. A beteg reagált a maga módján, ami azt jelezte, nem bírja tovább az állandó lelki nyomást. És valóban, végül kitört belőle:

– Rendben, igaza van! Nem tudom túltenni magamat a feleségem halálán! Soha nem tudok megszabadulni a gondolattól, hogy vétkes vagyok a halálában, és nem voltam akkor mellette! Úristen!

Jobb kezével eltakarta az arcát, egész testében remegett.

Dr. Anders hallgatott. Tudott várni.

A hársfa ágán énekelni kezdett egy madár, s az ablak alól gyerekek gondtalan, boldog nevetése hallatszott, egy várakozással és életörömmel teli hang.

Blacher is hallotta a gyerekeket, és ettől összeomlott. Leengedte a karját

szürke, beesett arca elől. Mereven nézett maga elé.

– Azóta tényleg nem akarok élni. Jobb lett volna, ha meghalok én is.

Kis idő múlva megszólalt Anders doktor:

– És a gyerek, akinek szüksége van magára, őrá nem gondol?

– És ha gondolok rá! – kérdezte a férfi keserűen. – Gondolok rá éppen eleget, de azt mondom magamnak, jobb neki egy egészséges családban felnőnie. A nővéremnek van egy saját gyereke is, Anja és a másik kicsi nagyon szeretik egymást. A nővérem szívesen adoptálná, szerinte a saját lányának is kellene egy testvér.

– Az adoptálás végleges elválást jelentene.

– De hát mit tehetek?

– Legyen a gyereke apja!

Blacher felemelte a fejét:

– És mit mondok majd Anjának, ha egyszer megkérdezi, hogyan halt meg az édesanyja? Ha majd tudni akarja, hogy történt a szerencsétlenség?

Ez hát a kritikus pont – gondolta dr. Anders, de hangosan csak ennyit kérdezett:

– És hogy történt?

Blacher az arcára szorította egészséges kezét. Nehezen lélegzett.

– Hogyan, ezt kérdezem én is szüntelenül magamtól. Ezzel a kérdéssel alszom el, és ezzel ébredek. Még mindig élhetne.

Sóhajtván engedte le a kezét.

– A legrosszabb az, hogy vitatkoztunk. Maria volt a legfontosabb modellem. Egy portréhoz ült nekem éppen, amikor fölállt, hogy el kell hoznia Anját az óvodából. Kértem, hagyja ott ebédre, ahogy más szülők is teszik, de neki sok volt az a pár óra reggel óta, amit nem tölthetett együtt a kicsivel. Nekem sürgős volt a kép befejezése, de ő menni akart. Kért, hogy tartsak szünetet, és menjek én is vele, pedig tudta, hogy Anja nem fog békében hagyni minket. Hiába zártam be a műterem ajtaját, amint a feleségem leült, mindig kérte, nyissam ki az ajtót, hogy a kicsi láthasson bennünket. Ez már többször bosszantott, szinte féltékeny voltam a kislányunkra. Úgy éreztem, Mariának sokkal kevesebb ideje maradt énrám. Ritkán jött el velem kiállításokra vagy megbeszélésekre, utazásokra. A gyerekek születése óta nagyon megváltozott. Persze tudtam, hogy ez sok asszonnyal így van, amint anyák lesznek, de azt akartam, hogy én legyek neki a legfontosabb.

Manfred Blacher keserűen nevetett. Büntudatosan nézett a főorvosra.

– Bolond voltam, nem igaz?

– A féltékenysége egész biztosan alaptalan volt. Az asszonyok nem szeretik ilyenkor kevésbé a férjüket, de a kisgyermek több gondoskodást és odafigyelést igényel, amit a férjtől kell elvonni, Blacher úr.

– Ó, Istenem. Hát persze! Most már tudom, de már késő! Vak féltékenységekben leromboltam mindent! Hagy-

tam elmenni, hagytam, hogy ő vezessen! De mégis nyugtalan lettem, nem tudtam tovább dolgozni. Utánamentem. A külvárosban laktunk, az út üres volt. Egyedül ő ment abban a sávban, amikor . . . az a dolog történt. Megcsúszott a nedves aszfalton, a kocsí egy lámpaoszlopnak ütközött és – kigyulladt!

Dr. Anders megfogta Blacher karját, hiszen itt nem volt mit mondani.

– Kiugrottam a kocsiból, mint az örült, odarohantam, ki akartam húzni. Eszméletlen volt, talán már halott is! Az egyetlen reményem, hogy talán nem szenvedett. Az ajtó nem nyílt ki, széttörtem az üveget, úgy szedtem ki az autóból. A kezem akkor égett össze, de észre se vettem. Lefektettem a feleségemet, és eloltottam a lángokat a ruháján. Az arca nem sérült meg. Az a szép, kedves arca . . .

A férfi hangja megtört. Ajkába harapott, és elfordult. Hosszú ideig tartott, amíg annyira összeszedte magát, hogy tovább tudott beszélni.

– Most már megérti, miért nem tudok többé a lányom szemébe nézni, és miért nem akarok tovább élni?

– Pedig a felesége azt várná öntől, hogy jó apja legyen a gyerekeknek, s ne csak a nevük legyen közös.

Blacher ismét felsóhajtott.

– A felesége annak sem örülne, hogy felhagyott a munkával. Azt hiszem, ő szerette a képeit. Baleset volt, szomorú baleset, amiért senki nem felelős. Ahogy a feleségéről beszélt, biztos va-

gyok benne, hogy óvatosan és figyelmesen vezetett, hiszen tudta, hogy a gyermeke várja. Nem, Blacher úr, ez baleset volt, amilyen sajnos bármelyikünkkel előfordulhat. Az egyik partner elmegy korábban, a másik egyedül marad. Nem kell vádolnia és gyötörnie magát.

– Hogy érti ezt? – kérdezte kis szünet után halkan a festő.

– Szenved attól, hogy nem tud festeni, szenved attól, hogy nem láthatja a kislányát. Lemondott mindenről, ami örömet okozott magának, mert úgy érezte, így kell lennie.

– Igen, ez így van – mondta Blacher. – Azt hiszem, egyszerűen nincs jogom tovább élni.

– Kötelessége tovább élni. A gyermeke boldogtalan az otthonban, vegye magához, adja meg neki azt a szeretetet, amelyre annyira szüksége van!

Manfred Blacher végigsimított a homlokán.

– Tudom... Talán igaza van... Gondolkoznom kell...

A főorvos a kezét nyújtotta, s a festő ezúttal elfogadta. A sebész megnézte ezt a kezét, a sérüléseket, amelyek tehetetlenségre kárhoztatták.

Amikor fölállt, már biztos volt benne, hogy tud rajta segíteni.

Robert Anders már az ajtóban állt, amikor a művész hirtelen megszólalt:

– Ő... ő ma már nem jön?

Dr. Anders azonnal tudta, kiről van szó.

– Nem – felelte nyugodtan. – Nincs már itt.

– Már... elment? – kérdezte a beteg. – Beszélt erről, de nem gondoltam volna, hogy...

– Bántaná ez magát?

Manfred Blacher összehúzta a szemöldökét.

– Tudja... szörnyen bántam szegény lánnyal, pedig nem vétett ellenem semmit. Most... Most szégyellem magam... Mit gondolhat rólam?

Dr. Anders hosszú, vizsgálódó pillantást vetett a festőre, aztán némán kiment.

★

Dr. Katja Anders állt az előszobában, és érdeklődött, ráér-e a férje. Egy hölgy volt nála, akit klinikai kezelése után készültek hazaengedni.

– Nemsokára befejezik – közölte felállva Veronika Baier. – Nem iszik egy csésze kávé?

– Szívesen, ha nem okoz többletmunkát.

A behajtott ajtó mögül a beszélgetés foszlányai szűrődtek ki. A hölgy arról érdeklődött, végez-e plasztikai műtétet is a sebész, de tagadó választ kapott.

– És tudna ajánlani valakit, doktor úr?

– Van néhány címünk, de előbb talán várni kellene egy kicsit. Az izmok, idegek, erek bonyolult struktúrája miatt nem szívesen végeznek ilyen

műtétet. Arról nem is beszélve, hogy négy héten át összeviszsa lenne kötözve, s a kisgyermekének ez nem tenne jót. Azt sem szabad elfelejteni, hogy előfordulhatnak káros mellékhatások is, például keringési zavarok.

A beteg sóhajtott.

– Ha lebeszél róla, doktor úr, átgondolom még egyszer az egészet. A férjem miatt akartam, ezek a görbe lábak zavarják. Mindig azt akarja, hogy társaságba járjunk!

– Először is a lába nem is olyan görbe, másodszor is a férje egyszer feleségül vette.

A hölgy köszönetet mondott, s reménykedő arccal távozott.

Időközben a kávé is elkészült, Katja Anders bevitte a férjének.

– Neked misszionáriusnak kellett volna menned, Robert – kezdte mosolyogva. – Csodálatosan tudsz bánni az emberekkel, meg tudod oldani a gondjaikat.

A férje odalépett hozzá, és megcsókolta.

– Jólesik a dicséreted. Örülök, hogy a te számodra olyan meggyőző vagyok, mint egy misszionárius. Rá akarom venni a betegeket, hogy úgy éljenek, ahogyan jobb nekik, s ehhez nem kell feltétlenül orvoshoz járni és gyógyszert szedni.

– Milyen igaz! – kortyolgatta kávéját a belgyógyásznő. – Az emberek eljönnek hozzánk, és elvárják, hogy meggyógyuljanak. Nem veszik észre, hogy nélkülük, az ő közreműködésük

nélkül ez valóságos csoda lenne. Sokszor kívántam, bár úgy tudnék hatni az emberekre, ahogy te. Én hiába mondom nekik, hogy van olyan baj, ami gyógyszerek nélkül is gyógyítható, nem akarják elhinni. Micsoda, nem ír fel nekem semmit, nem rendel semmit? Ezt kérdezik, miután én rongyosra beszéltem a szájamat, mit kellene tennie, ha egészséges akar lenni.

Katja letette a csészét.

– Nem panaszkodom tovább, Robert, tulajdonképpen rendben van minden. A kis Erolinde már jobban van, az anémiáját sikerült megfogni. Mondd, amikor meglátogattad Blachert, megint rákezdte?

Dr. Anders megrázta a fejét. Többször az ajtó felé pillantott, mintha várna valakit.

– Még mindig nagyon sovány. Azt hiszem, kezdetünk neki szilárd táplálékot adni.

– Igen, megpróbálhatjuk. Utánanézel? Nekem most le kell mennem a röntgenre megnézni egy beteget. Még valami?

– Tulajdonképpen csak üdvözölni akartalak.

– Szervusz, kedves! – karolta át feleségét dr. Anders, és arcát odaszorította az asszonyéhoz. – Délután valószínűleg szabad leszek, találj ki addig valamit! Elmehetnénk hármasban kirándulni.

– Ez csodálatos, a kicsi nagyon boldog lesz! Tényleg, nem hallottál valamit Claudia Pahlenről?

– Nem, még nem.

Éppen ebben a pillanatban szólalt meg a telefon. A titkárnő érdeklődött, kapcsolhat-e még egy hívást.

– Dr. Pahlen van a vonalban.

– Természetesen, kapcsolja!

Dr. Anders intett távozóban lévő feleségének, hogy jöjjön vissza. Az asszony odahajolt, hogy hallja a beszélgetést.

– Halló, Anders doktor úr? – hallatszott Claudia hangja.

– Én vagyok. Megint itthon van, Bergesfeldenben?

– Igen, néhány perce. Hogy állnak a dolgok az Erdei Klinikán?

– Minden rendben van.

– Az is valami – vélte rezignáltan Claudia.

– Én azt mondtam, minden, érti, minden!

Rövid szünet után a lány habozva megszólalt:

– Hogy értsem ezt?

– Blacher úr örvendetes változáson ment át. Kezdi belátni, hogy igazságtalan volt magával.

Kis idő telt el, mire Claudia fölfogta ezt.

– Ez nem lehet igaz...

– Miért ne? Számomra mindig furcsának, mesterkéltnek tűnt a viselkedése. Maga megzavarta az ő önutálatát, és ezt ő nem bocsátotta meg. De azt hiszem, az igazi ok az volt, hogy kedvelte magát.

– Ó, főorvos úr, én mindent elhiszek, csak ezt az egyet nem!

– Akkor győződjön meg róla közvetlenül!

– Azt mondja, látogassam meg?

– Várja magát, kérdezte, hol van, és nyugtalanul figyelte az ajtót. Vár, és nemcsak magát várja.

Claudia mély lélegzetet vett.

– Köszönöm – mondta végül meghatottan. – Köszönöm, főorvos úr.

Katja Anders mosolyogva nézett a férjére.

– Szép napunk van! Nincs sürgős páciens, nincs vészhelyzet, csak nyugodt arcok és egy boldog ember!

– Több ember – javította ki a férje. – Legalábbis remélem.

– Te javíthatatlan optimista!

– De Katja, mivé lennénk mi, orvosok reménykedés nélkül? Az nem lenne élet a mi számunkra. Még a legnagyobb kétségek közepette is remél az ember.

– Jó, igazad van, mint mindig. – Katja megcsókolta a férjét, és indult kifelé. – Ne gyere túl későn haza! Várunk!

– Én is várok – mondta halkán dr. Anders.

★

Manfred Blacher csöndesen feküdt az ágyában, tekintetét a nyitott ablakon át a nagy fára szegezte. Néha elment valaki az ajtaja előtt. Már meg tudta különböztetni a nővérek és az orvosok sietős lépteit az ismerősük, rokonuk szobáját kereső látogatók bizonytalan járásától. Kávéillat érződött.

Az állandó jövés-menés, amely más-kor délután is uralta a klinikát, lelassult ezen a napon. Látogatók haladtak el a szoba előtt, de őhozzá nem jött senki. Mióta Claudia Pahlen nem jelent meg a vizíten, a férfi lassan elveszítette a reményt, hogy valaha még viszontlát-hatja. Valószínűleg nem tér már vissza a lány az Erdei Klinikára.

Ez a csodálatos fiatal orvosnő olyan kitartóan próbált segíteni rajta! Miért? Mert mint orvos felelős érte? Mert kötelessége megvédeni a betegeket a butaságaiktól vagy a kétségbeeséstől? De hát sokkal többet tett, mint ami a kötelessége lett volna! Elvörösödött, amikor visszagondolt saját kitöréseire.

Soha nem voltam nagyon türelmes ember, túl gyakran és túl gyorsan ideges lettem, hiába nyugodtam meg az-tán. Kiöntöttem a gyereket a fürdő-vízzel együtt.

Gyerek a kádban . . . Maria szívesen fürdette a kicsit. Végtelen sok időt el tudott tölteni a rózsás kis test gondozá-sával. Nevetve csókolgatta végig Anját, és a kislány kacagott örömeiben.

A férfi megborzongott. Mit szólna Maria, ha tudná, milyen boldogtalan lett a kicsi?

Mindent elrontott, most már biztos volt benne. Ha fékezni tudta volna magát, át tudta volna gondolni értel-metlen és gyerekes féltékenységét, az egész élete másképpen alakult volna. De nem tette meg, s ezért lerombolt mindent, megtagadott mindent, amit szeretett.

Csak a kis huzatra figyelt fel, amikor az ajtó halkán kinyílt. Automatikusan odanézett, és azt hitte, álmodik.

Visszajött! Ott állt fehér köpeny-ben, kibontott hajjal, arcán az izgalom okozta enyhe pír, kék szemében kérdő, sőt kérő pillantás.

Mindig is Mariára emlékeztette. Nem hasonlított rá különösképpen, de ugyanolyan szőke és kék szemű volt, ugyanolyan világos a bőre, mint Ma-riáé, és a derűje is ugyanaz. Talán ép-pen ezért nem bírta elviselni a látását.

Az orvosnő némán, óvatosan közele-dett az ágyhoz, a férfira szegezve kérdő pillantását.

A vér a férfi arcába szökött.

– Milyen szép – mondta halk, elfo-gódott hangon. – Visszajött . . .

A lány hallotta, de egyszerűen nem akart hinni a fülének. A szíve hevesen vert.

– Szóval nem vagyok kellemetlen magának?

A férfi szeme összeszűkül.

– Tudom, megérdemlem a kérdést.

– Nem, nem azért mondtam – akadt el a lány lélegzete. A világ minden kincséért nem akart lelkiismeret-fur-dalást ébreszteni a férfiban. – Én meg-értem magát . . . Ez az egész nagyon nehéz lehetett . . .

– Nem haragszik rám?

– Dehogy!

– És nem hagyja el Bergesfeldent?

– Még mérlegelnem kell – mondta a lány kitérően.

– És mitől függ, hogy marad-e?

– Erről egy más alkalommal kellene beszélni...

– Nem, most! – szakította félbe türelmetlenül, de azonnal bocsánatot is kért. – Nem tudok uralkodni magamon. Most rögtön meg kell történnie annak, amit akarok. Bár meg tudnék változni, doktornő!

– Természetesen meg tud változni. Ha már maga is belátja a hibáit, meg is történt a dolog. Egyébként hogy érzi magát? Úgy hallottam, elégedettek az állapotával.

– Köszönöm, tulajdonképpen semmi bajom nincs már... – Nem mondott többet.

A fiatal nő kedvesen mosolygott:

– Talán tudok valamit, ami sokat segíthet.

– Igazán? – kérdezte zavartan.

– Egy pillanat!

Még mindig mosolyogva az ajtóhoz ment, és kinyitotta. Egy kislány jött be, szőke, bájos arcú gyerek, szinte átlátszó volt a bőre, és nagy, kék szeme tágra nyílt. Nagy játék mackót szorított magához.

– Anja – suttogta Manfred Blacher szinte önkívületben. – Te vagy?

A kislány az ágyra nézett, ahol az apjához alig hasonlító ember feküdt, s először visszahúzódott, de amikor a férfi újra a nevéen szólította, az ágyhoz szaladt, felkapaszkodott rá, odabújt az apjához, és kis karjaival olyan szorosan ölelte át, mintha meg akarná fojtani.

A férfinak fájdalmat okozott a heves ölelés, de szorosan tartotta a kislányt.

Csókolgatta puha, selymes haját, sápadt kis arcát, kék szemét, vékony nyakát, kis karjait! Mintha ajándékba kapta volna a kislányát!

Claudia mosolyogva figyelte őket, aztán megfordult, hogy apát és lányát egyedül hagyja a szobában; ekkor azonban meghallotta a férfi hangját:

– Kérem, maradjon!

A lány arca lángba borult. Visszafordult, és leült az ágy melletti székre.

– Ez az apukám – magyarázta Anja megnyugodva. – Egyedül hagyott engem, de te most visszahoztál hozzám. Ugye most már velem maradhatok?

– Hát persze, kicsim – felelte gyöngéden Claudia. Nem tudta elfelejteni, hogyan ugrott a nyakába a kislány, amikor megigézte neki, hogy elviszi az apjához. A kicsi úgy kapaszkodott beléje, mint egy fuldokló. Elcsukló hangon könyörgött, hogy azonnal induljanak, s nagy fáradtságba került, hogy elmagyarázzák neki, az út hosszú lesz.

Útközben Anja maminak szólította, s most az apjának is így mondta:

– Mami hozott ide engem.

– Jaj, nem – mondta ijedten Claudia. – Anja, tudod, hogy nem vagyok a mamád, mondtam neked.

A kislány odafordult hozzá, de közben ugyanúgy ölelte tovább az apját.

– De úgy nézel ki, mint a mami – mondta Anja.

– Bocsásson meg, Blacher úr. – Claudia zavartan nézett rá. – Nem tudom, miért mondja ezt. Pedig már

megkértem, hogy szólítson néninek. Kérem, ne gondolja, hogy...

– A kicsinek igaza van – szakította félbe a férfi. – Igaza van, maga tényleg hasonlít a feleségemre, ezt azonnal észrevettem, és... ez fájtnak, ugye megérti?

– Megértem – felelte részvétellel. Nem tett szemrehányást a rengeteg igazságtalan támadásért.

– Ha tudná, mennyire szenvedtem én magam is, hogy fájdalmat okozok magának! Ez volt az egyik büntetés, amit kiszabtam magamra! Maga tett nekem, maga... olyan jó volt, de én senkinek nem akartam hálás lenni. Megbocsát nekem?

– Kérem, ne... – tiltakozott a lány.

– Akkor legalább azt engedje megköszönni, hogy elhozta nekem a lányomat – szorította magához a kislányt.

Anja elálmosodott a hosszú vonatút után, a sok új benyomás és izgalom hatására. Befészkelte magát az apja karjába, és boldogan, elégedetten álomba merült.

– Kiviszem Anját – állt föl Claudia, de a férfi tiltakozott:

– Szeretném itt tartani magamnál, ha lehetséges. – S mivel a lány menni készült, szinte ijedten tette hozzá: – Csak nem akar itt hagyni engem?

– Hát nem zavarom?

– Kérem, Claudia! Napok óta vágyom rá, hogy láthassam! Borzalmas volt minden egyes nap, amikor nem találkoztunk! Iszonyúan bánt, hogy maga milyennek hisz engem.

– Ne beszéljen erről – fogta meg óvatosan a kezét a lány. A jobb kezét, amelyen most nem viselt kesztyűt. Szélidén fogták körül a meleg ujjak a szétroncsolt kezét.

– Dr. Anders meg fogja műteni a kezemet, talán sikerül elérni, hogy megint tudjam használni.

– Biztosan sikerülni fog – helyeselt boldogan Claudia.

Most, hogy mosolygott, még inkább emlékeztetett a halott asszonyra, mintha csak a testvére lett volna.

– Megint festeni fog?

A férfi a szemébe nézett, és bólintott.

– Ez csodálatos! – lelkesedett Claudia. – Akkor minden rendben lesz. Anja nagyon aranyos kislány, igazán megszerettem.

– Ő pedig már egyenesen az anyjának képzeli. Már elfogadta magát, Claudia – nézett a lány szemébe.

Claudia elpirult, idegesen visszaült a székre. Mit jelenthet ez a pillantás? A szíve hevesebben vert, s lágy borzongás futott végig rajta.

– Egyedül rossz lesz nekünk – folytatta a férfi, aztán megrázta a fejét: – Nem, nemcsak erről van szó! Szeretném, ha nálam... nálunk maradna. Azt hiszem, szeretem magát, Claudia... hadd kérdezzem meg...

Csak akkor folytatta, amikor látta a lány bólintását. Claudia kék szeme ragyogott.

– Ó, Claudia... – csak ennyit suttozott a férfi, képtelen volt tovább be-

szélni. Pedig végtelen sok mindent el akart mondani, de nem talált szavakat.

A lány ragyogó mosollyal hajolt oda hozzá, és csókolta meg gyöngéden a homlokát, az arcát, a száját, miközben puha, meleg kezében tartotta a férfi jobbját, s az alvó gyermek teste hozzásimult mindkettőjükhöz. Claudia szívébe zárta a férfit és a kislányt. Csodálatos volt így együtt lenni velük.

Az osztályos nővér, aki benézett hozzájuk, észrevétlenül visszahúzódott, és halkan becsukta az ajtót, aztán a telefonhoz sietett és tárcsázott:

– Anders doktornő? Igen, Blacher úrnak látogatói vannak. Nem akartam zavarni őket, ugyanis meglehetősen elfoglaltak voltak . . . – nevetett.

A belgyógyász nő is elnevette magát a vonal másik végén, és mikor letette a kagylót, a férjéhez fordult:

– Claudia ott van nála, és úgy tűnik, minden a legnagyobb rendben van. Nyugodtan indulhatunk, Robert, hozom a fiunkat.

– Két boldog ember – állapította meg missziója sikerével elégedetten dr. Anders.

– Ó, nem, Robert!

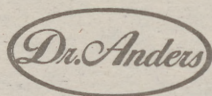
– Nem? Mi nem?

Felesége gondtalanul nevetett:

– Rosszul mondtad, mert három ember elégedett és boldog most, nemcsak kettő!

S végtelen szeretettel csókolta meg a férjét, aztán kiment a szobából.

Vége

13. füzet

CSERBENHAGYÁSOS GAZOLÁS

A sikeres fiatal biztosítási ügynök eljegyzésére siet a szép és gazdag Rita Gollinggal. A vendégek – köztük Anders doktor és a felesége – aggódnak: miért késik a vőlegény? Végre ő is megérkezik. Az orvos tapasztalt szemé azonnal észreveszi, hogy valami nincs rendben. Mi történhetett útközben, ami mindannyiuk egész további életét más irányba tereli?

ARKÁNUM-KÖNYVEK

Megjelent (1990-ben)

Dr. Albert Schalle: A VÍZGYÓGYÁSZAT ABC-je
VIRÁGNYELV ÉS EGYÉB TÁRSASÁGI TITKOS NYELVEK

Megjelenik (1991-ben)

R. Roth: MAHARISHI MAHESH JÓGI TRANZSCENDENTÁLIS
MEDITÁCIÓJA

Dethlefsen-Dahlke: ÚT A TELJESSÉG FELÉ (A betegségek jelen-
tése és értelmezése)

Dr. Oláh Andor: ÉLETREFORM-füzetek sorozata

A lazítás mint gyógyító és megelőző módszer (megjelent)

Szépségdiéta – belső kozmetikumok (megjelent)

Miért káros a húsevés?

Jézus Krisztus természetes gyógymódjai

Szívünk védelmében

A csonttritkulás gyógyítása (bioelemek és bioásványok minden-
napi életünkben)

A reumatikus betegségek belső gyógymódja

Az év ritmusa

A házasság buktatói és lehetőségei

Mibe kapaszkodhatunk bizonytalanságaink közepette?

Egyéniségünk fejlesztése kreatív módszerekkel

Pontnyomás a fájdalmak ellen (Akupresszúra mindenkinek)

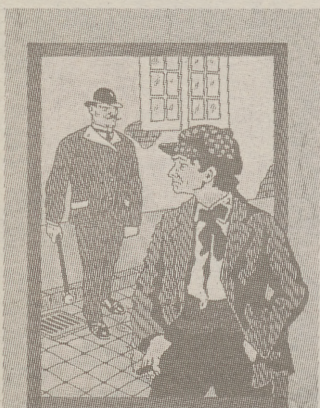
Így szoktam le a dohányzásról!

Életreform-extra:

Biegelbauer Pál: ESZKÖZTELEN GYÓGYÍTÁS

Michèle Curtio: A PARAPSZICHOLOGIA ABC-je

Linda Maar–Colette H. Silvestre: AZ OKKULT TUDOMÁNYOK ABC-je

JASSZOK,
ZSARÓK,
CAFKAVÁGÓK

A Fekete Sas Kiadó újdomsága!

Jasszok, zsarók, cafkavágók
Életrépek a vagányvilágból, ó- és új argószótár

A századforduló sajátos légkörű, „békebeli” alvilágáról „vallanak”: a kor bűnözői, újságírói, a jasszversek és a tolvajnyelvi hadovák. A kötet argószótára a napjainkban született kifejezésekig mutatja be e „fattyúnyelv” különleges szókincsét.

Megrendelhető postai utánvétellel is:
Magvető Könyvesbolt, 1137 Budapest,
Szent István krt. 26.

Ára: 98 forint

Az Ön élete tartalmas, szórakoztató,
időnként kellemes izgalmakkal teli?
Ha így van, ez a reklám nem Önnek készült.
Ha azonban jólesne egy kis kikapcsolódás,
vidámság, színvonalas időtöltés, ne habozzon!

A RAKÉTA REGÉNYÚJSÁG hetente kínál
rejtvényt, humort, nívós irodalmat, krimi, színes anyagokat,
vagyis mindazt, ami hétköznapjait ünnepnappá teheti.

AJÁNLJUK LAPUNKAT!

Ui.: Ne felejtse el kedden
RAKÉTA REGÉNYÚJSÁGOT vásárolni!

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem a című regényújságot
..... példányban évre, az alábbi címre:

A megrendelő neve: _____

címe: _____

--	--	--	--

város, község, kerület

utca, tér, ltp., emelet, ajtó

Előfizetési díja egy évre 528,- Ft, fél évre 264,- Ft, negyed évre 132,- Ft.
Az előfizetési díjat a részemre küldendő átutalási postautalványon egyenlítem ki.

.....
A megrendelő aláírása

Figyelem! A megrendelőlapot kérjük *bérmentesítve* az alábbi címre küldeni:
Hírlapelőfizetési és Lapellátási Iroda, BUDAPEST 1900

Kedves Olvasó!

Reméljük, megkedvelte Anders doktort, Katját, a kis Michaelt, és szívesen olvassa történeteiket.

Örömmel értesítjük, hogy a regényújság mostantól előfizethető. Ezzel a lehetőséggel minden kedves olvasónknak, de különösen a kistelepüléseken lakóknak kívántuk megkönnyíteni a füzetek beszerzését.

Lapunkat továbbra is *megvásárolhatja a hírlapárusoknál*, de *választhatja az előfizetést is*.

További jó szórakozást kíván az ANDERS füzetekhez,
a Rakéta Könyvkiadó Kft.

Rakéta Könyvkiadó Kft.
Felelős kiadó Veress Mariann
Fordította Borbély Mária
Készült a Pécsi Szikra Nyomdában, 91-732, Pécs, 1991
Felelős vezető: dr. Farkas Gábor igazgató
Kiadványszám 38
ISBN 963 7485 05 8
ISSN 0865-9680

A mű eredeti címe: Alexa Alexandra: Er hatte Angst vor dem Leben

© Copyright 1982 by VERLAGSUNION PABEL-MOEWIG
All Rights Reserved

Published under agreement with Quelle Presse Freiburg/Br and GPA Gerd Pleschl Agentur und Verlag GmbH

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

ISMÉT KEDVEZZEN MAGÁNAKI!

UTAZÁSÁT BÍZZA A SZERENCSEJÉRE!

Ha a Dr. ANDERS füzet sorozat 9., 10., 11., 12. és 13. számában található szelvényeket összegyűjti és postai levelezőlapra felragasztva elküldi a Rakéta Könyvkiadó Kft.-nek, akkor sorsoláson értékes külföldi utazásokat nyerhet. (A levelezőlapon kérjük a pályázó nevét, lakcímét, irányítószámát is feltüntetni.)

Nyeremények:

- ciprusi üdülés 9 napra 2 személy részére
- 6 nap Isztambul 2 személy részére
- Egy hét Görögországban apartmanban (ellátás nélkül)
2 személy részére
(az utazások időpontját a nyertes választja meg)

Az összegyűjtött szelvények beküldésének határideje:
1991. július 15.

A sorsolás közjegyző jelenlétében augusztus 5-én lesz a kiadóban.

A nyertesek az Extra Tours Utazási Iroda vendégei lesznek.

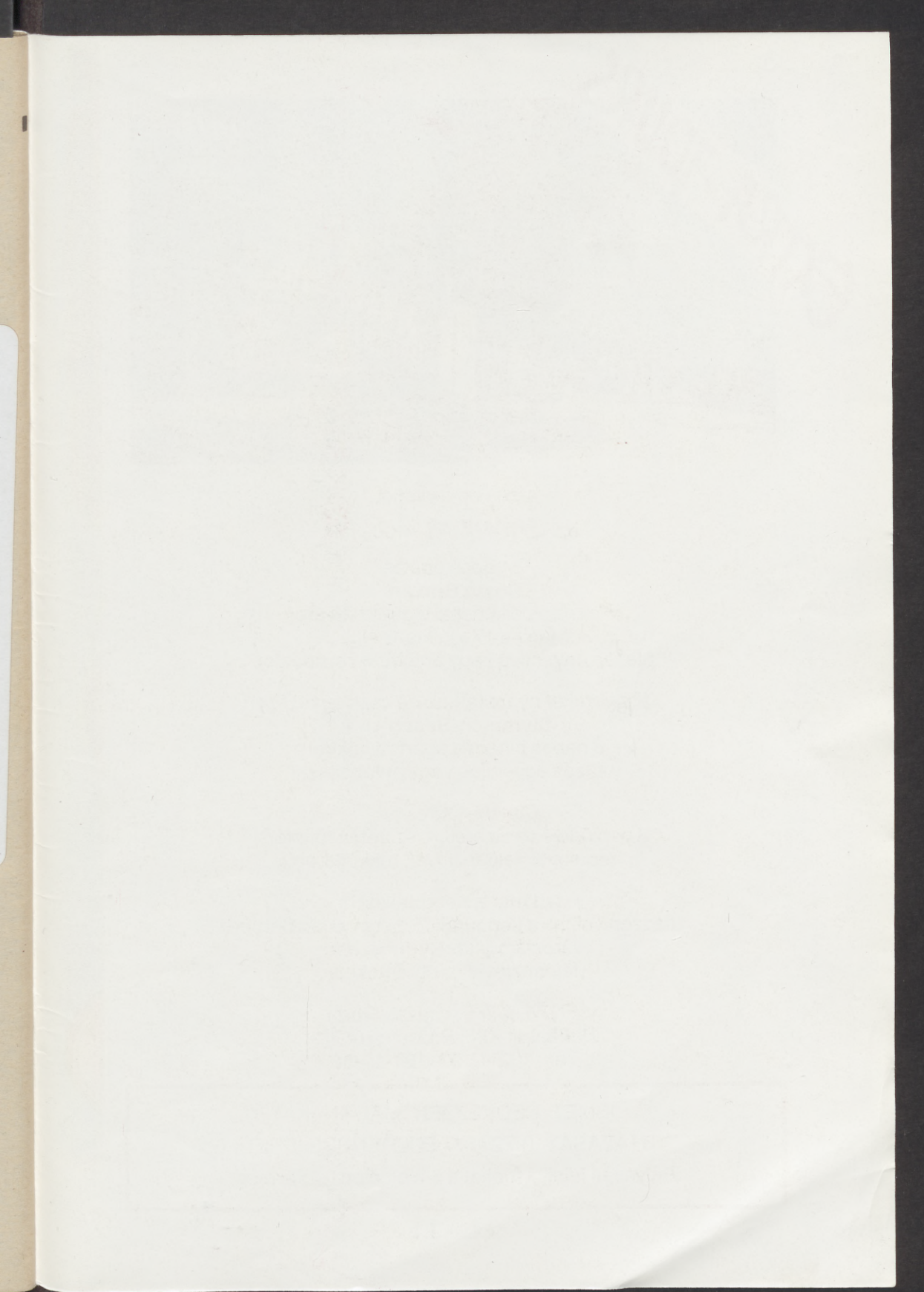
Névsorukat az Esti Hírlap augusztus 6-i és 7-i számának
Közlemények rovatában tesszük közzé.
A nyerteseket közvetlenül postán is értesítjük.

Jó utazást kíván

a **RAKÉTA KÖNYVKIADÓ KFT.**
és az **EXTRA TOURS UTAZÁSI IRODA**

Dr. Anders
12. füzet

Címünk: Rakéta Könyvkiadó Kft.
Budapest, Vörösmarty tér 1.
1051

2349-B

EXTRA-TOURS

Járja be a világot
az **EXTRA-TOURS** Irodával!

8 napos üdülés
Costa Braván
félpanziós ellátással előszezeroni áron
június 17.–július 1-jéig
utazás egyénileg vagy autóbusszal nonstop

Két gyereket nyaraltathat, de csak egyet fizet!
Olympich-Beach-en
8 napos pihenés apartmanokban
utazás egyénileg vagy autóbusszal

Ciprus Önre vár!
8 nap üdülés a Szerelem szigetén forintért
repülővel, félpanzióval, reklámáron

Járt már a Kenguruknál?
Utazzon velünk a kenguruk földjére novemberben!
városlátogatás **Sydney**-ben
félpanzióval, programokkal

EXTRA-TOURS Utazási Iroda
Budapest XIII., Pozsonyi út 23.
Tel.: 132-47-93, 131-17-53

ISMÉT KEDVEZZEN MAGÁNAK!
UTAZÁSÁT BÍZZA A SZERENCSEJÉRE!
Pályázati felhívásunkat a 64. oldalon találja meg.

44,- Ft